

ρίσκο, θα πει εκείνη, και γιατί να μην το προσπαθήσουν; Θα τον πείσει να το κάνουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Αν δει τα σκούρα, θα του πετάξει το δόλωμα του σεξ. Σεξ σε ένα πολυτελές, υπέροδο κρεβάτι, με καθαρά σεντόνια – δε θα του άρεσε αυτό; Χωρίς μανιακούς να τους κοιτάζουν προσπαθώντας να σπάσουν τα τζάμια και να τους βουτήξουν. Αν χρειαστεί, είναι διατεθειμένη μέχρι και το μαρτύριο του πίσω καθίσματος να υποστεί απόψε, ως επιβράβευση στον Σταν, αν πει το ναι. Το βέβαιο είναι ότι εκείνη δε θα το διασκεδάσει, η δική της διασκέδαση όμως μπορεί να περιμένει γι' αργότερα. Μέχρι να μπουν στο καινούργιο τους σπίτι.

III | ΑΛΛΑΓΗ

ΠΥΛΗ

Δε θα' ναι παιχνιδάκι να μπουν στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο. Δεν ψάχνουν τον οποιονδήποτε, όπως ψιθυρίζει η Σαρμείν στον Σταν αφού τακτοποιήθηκαν στο πούλμαν που ήρθε και τους πήρε από εκείνο το πάρκινγκ, το προκαθορισμένο σημείο παραλαβής. Κάποιοι από τους συνταξιδιώτες τους απλώς δε θα μπορέσουν να μπουν στο Σχέδιο –η Σαρμείν είναι σίγουρη–, υπερβολικά κακοπαθημένοι, με τραχιά όψη και μαυρισμένα ή πεσμένα δόντια. Ο Σταν αναρωτιέται αν υπάρχει οδοντιατρική περίθαλψη εκεί μέσα. Μέχρι στιγμής, τα δόντια του είναι μια χαρά: πάλι καλά δηλαδή με όλα αυτά τα φτηνιάρικα, τιγκαρισμένα στη ζάχαρη σκουπίδια που τρώνε τόσο καιρό.

Η Σάντι και η Βερόνικα είναι επίσης στο πούλμαν – κάθονται στη γαλαρία και μασουλάνε κρύες φτερούγες κοτόπουλου από τη μεγάλη σακούλα που έφεραν μαζί τους. Κάθε τόσο γελάνε, λιγάκι πιο δυνατά από όσο είναι πρέπον. Όλοι μέσα σε αυτό το πούλμαν νιώθουν νευρικότητα, και ειδικά η Σαρμείν. «Κι αν μας απορρίψουν;» ρωτάει τον Σταν. «Κι αν μας δεχτούν;» Η Σαρμείν λέει ότι είναι όπως όταν περνάς από δοκιμή για τις αθλητικές ομάδες του σχολείου: είτε έτσι, είτε αλλιώς, νιώθεις νευρικότητα.

Το ταξίδι με το πούλμαν συνεχίζεται επί ώρες μέσα σε ένα συνεχές ψιλόβροχο· διασχίζουν τα χωράφια της εξοχής, περνάνε από εμπορικούς δρόμους με σανιδωμένες τις βιτρίνες των περι-

σότερων μαγαζιών, αφήνουν πίσω τους ερημωμένα χαμπουργκεράδικα. Μόνο τα βενζινάδικα φαίνεται να λειτουργούν. Μετά από λίγο η Σαρμείν αποκοιμείται με το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο του Σταν. Το μπράτσο του είναι περασμένο γύρω από τους ώμους της· την τραβάει κοντύτερά του. Τον παίρνει κι αυτόν ο ύπνος.

Είναι ξύπνιος όταν το πούλμαν σταματάει σε μια πύλη μπροστά σε έναν ψηλό τοίχο από μαύρο γυαλί. *Η εποχή της ηλιακής ενέργειας*, σκέφτεται ο Σταν. Έξυπνο να την ενσωματώσεις έτσι. Η ομάδα του πούλμαν ξυπνάει, ανακλαδίζεται, κατεβαίνει. Είναι απομεσήμερο· θαρρείς προγραμματισμένα, το γλυκό φως του ήλιου τρυπάει εκείνη τη στιγμή τα σύννεφα, λούζοντάς τους με τη χρυσαφένια λάμψη του. Πολλοί χαμογελούν. Προσπερνούν εν σειρά το φράγμα του οφθαλμού ως τα πανθ' ορά και μπαίνουν στο κουβούκλιο της εισόδου, όπου τους παίρνουν αποτυπώματα και σκανάρουν τα μάτια τους σαρωτές ίριδας, για να τους δώσουν μετά από ένα πλαστικό πάσο με ένα νούμερο κι ένα barcode πάνω του.

Ξαναμπαίνουν στο πούλμαν και διασχίζουν την πόλη Χρονοκράτηση, έδρα του Σχεδίου Ποζιτρόνιο. Η Σαρμείν λέει ότι δεν μπορεί να πιστέψει στα μάτια της: όλα είναι τόσο τακτικά και περιποιημένα, σαν πίνακας ζωγραφικής. Σαν πόλη σε παλιά αμερικανική ταινία. Όπως ήταν οι πόλεις τον παλιό καιρό, πριν γεννηθούν όλοι τους. Σφίγγει με προσμονή το χέρι του Σταν, κι εκείνος ανταποδίδει το σφίξιμο. «Κάνουμε το σωστό», του λέει.

Αποβιβάζονται από το πούλμαν μπροστά στο «Ξενοδοχείο Αρμονία», το οποίο όχι μόνο είναι το καλύτερο ξενοδοχείο της πόλης, λέει ο καλοντυμένος νεαρός που είναι τώρα ο επικεφαλής τους, αλλά είναι και το μοναδικό, γιατί η Χρονοκράτηση δεν είναι ακριβώς αυτό που θα λέγαμε τουριστικός προορισμός. Ο καλοντυμένος νεαρός τους σαλαγάει στην αίθουσα χορού για ένα προκαταρκτικό πάρτι με ποτά και σνακ. «Είστε ελεύθεροι

να φύγετε ανά πάσα στιγμή», τους λέει, «αν δε σας αρέσει η ατμόσφαιρα», προσθέτει και σκάει ένα χαμογελάκι για να δείξει ότι πρόκειται για αστείο.

Τι να μη σου αρέσει από αυτή την ατμόσφαιρα; Ο Σταν στριφογυρίζει στο στόμα του μια ελιά πριν τη μασήσει: έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που έφαγε ελιά. Η γεύση της του αποσπά την προσοχή. Θα έπρεπε να βρίσκεται σε μεγαλύτερη εγρήγορηση, γιατί, όπως είναι φυσικό, τόση ώρα τους περνάνε από ψιλό κόσκινο, αν και είναι δύσκολο να πεις ποιος το κάνει. Οι πάντες είναι τόσο αναθεματισμένα καλοί! Η καλοσύνη είναι σαν την ελιά: έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που ο Σταν βρέθηκε σε ένα τέτοιο κατευναστικό κέλυφος αβρών χαμόγελων και ευγενικών νευμάτων. Ποιος να το 'ξερε ότι είναι τόσο συναρπαστικός τύπος; Ο ίδιος σίγουρα όχι, υπάρχουν όμως τρεις γυναίκες, προφανώς της επιχείρησης –μέχρι και καρτελάκια με τα ονόματά τους έχουν καρφίτσωμένα πάνω τους–, επιστρατευμένες να τον πείσουν για τον ακαταμάχητο μαγνητισμό του. Ο Σταν σαρώνει με το βλέμμα το δωμάτιο: να η Σαρμείν, που δέχεται ένα παρόμοιο καταιγισμό προσοχής από δύο τύπους και μια κοπέλα. Αυτές οι τσούλες οι φίλες της, οι βιζιτούδες από την «Πιξελόσκονη», είναι στην ίδια ομάδα με τη δική τους. Έχουν συμμορφωθεί για την περίπτωση, μέχρι και φορέματα έχουν βάλει. Δε θα μπορούσες να μαντέψεις πώς βγάζουν το ψωμί τους.

Στη διάρκεια της βραδιάς, το πλήθος σταδιακά αραιώνει – ένα διακριτικό ξεβοτάνισμα, υποθέτει ο Σταν. Έχεις αρνητική στάση, άσχημη συμπεριφορά; Ορίστε η πόρτα της εξόδου. Ο Σταν και η Σαρμείν όμως πρέπει να πέρασαν τις εξετάσεις, γιατί είναι ακόμα εδώ, στο τέλος του πάρτι. Όποιος μένει παίρνει μια κράτηση για ένα δωμάτιο, γι' αργότερα. Και ένα κουπόνι για το

βραδινό γεύμα, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται μια καράφα κρασί. Ένας άλλος νεαρός τους οδηγεί προς ένα εστιατόριο με την επωνυμία «Μαζί», λίγο πιο κάτω στον δρόμο.

Η ηχητική υπόκρουση ενός παλιομοδίτικου σκοπού, λευκά τραπεζομάντιλα, αφράτο χαλί.

«Ω, Σταν», λέει ξέπνοη η Σαρμείν πάνω από τα ηλεκτρικά κεριά που φωτίζουν το τραπέζι για δύο. «Είναι σαν όνειρο που γίνεται πραγματικότητα!» Παίρνει το τριαντάφυλλο από το βαζάκι, το μυρρίζει.

Είναι ψεύτικο, θέλει να της πει ο Σταν. Αλλά γιατί να της το χαλάσει; Είναι τόσο χαρούμενη.

Εκείνο το βράδυ μένουν στο «Ξενοδοχείο Αρμονία». Η Σαρμείν κάνει δύο μπάνια, είναι απίστευτο πόσο πολύ τη διεγείρουν οι πετσέτες. Λιγότερο από εκείνον, μαντεύει ο Σταν· παρ' όλ' αυτά, δεν του φέρνει αντίρρηση, οπότε γιατί να παραπονιέται; «Είδες;» του λέει μετά. «Δεν είναι προτιμότερο από το πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου;» Αν δεσμευτούν στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο, μπορούν να στείλουν εκείνο το φρικτό αμάξι στα τσακίδια, και να αφήσουν τους βανδάλους και τους κλέφτες να το κάνουν παλιοσίδερα, γιατί οι ίδιοι δε θα το χρειάζονται πια.

ΝΥΧΤΑ ΕΞΩ

Την επομένη αρχίζουν τα εργαστήρια. Μετά από το πρώτο, θα εξακολουθούν να είναι ελεύθεροι να φύγουν, τους λένε. Για την ακρίβεια, θα πρέπει να φύγουν, γιατί το Ποζιτρόνιο θέλει να ρίξουν μια καλή ματιά στις εναλλακτικές τους πριν πάρουν την απόφασή τους. Όπως γνωρίζουν εξ ιδίας πείρας, έξω και πέρα από

τις πύλες της Χρονοκράτησης απλώνεται ένας απέραντος σκουπιδότοπος, μια επικίνδυνη χωματερή. Ο κόσμος πεινάει. Τρώει ό,τι βρει, κλέβει, κάνει βουτιές σε σκουπιδοτενεκέδες. Είναι τρόπος αυτός να ζει ένα ανθρώπινο ον; Έτσι λοιπόν, ο καθένας τους θα περάσει αυτό που οι υπεύθυνοι του Σχεδίου Ποζιτρόνιο ελπίζουν –*ειλικρινά* εύχονται και ελπίζουν!– να είναι η τελευταία τους νύχτα έξω. Για να τους δώσουν χρόνο να το σκεφτούν σοβαρά. Το Ποζιτρόνιο δεν ενδιαφέρεται για τζαμπατζήδες, για τουρίστες που θέλουν απλώς να δοκιμάσουν. Το Σχέδιο ζητάει σοβαρή δέσμευση.

Γιατί μετά από αυτή τη νύχτα, ή είσαι έξω ή είσαι μέσα. Το *μέσα* ήταν μόνιμο. Κανείς όμως δε θα σε ανάγκαζε. Αν δεσμευόσουν να συμμετάσχεις, θα ήταν με τη δική σου ελεύθερη βούληση.

Το εργαστήριο της πρώτης μέρας είναι κυρίως παρουσιάσεις με PowerPoint. Αρχίζει με κινηματογραφημένα στιγμιότυπα από την πόλη Χρονοκράτηση, εικόνες χαρούμενων ανθρώπων που δουλεύουν εκεί, κάνοντας συνηθισμένες δουλειές: χασάπης, φούρναρης, επισκευαστής σκούτερ, και ούτω καθεξής. Ακολουθούν βίντεο από τη Φυλακή Ποζιτρόνιο που βρίσκεται μέσα στη Χρονοκράτηση, επίσης με χαρούμενους ανθρώπους που δουλεύουν εκεί, ντυμένοι με πορτοκαλιές ολόσωμες φόρμες. Ο Σταν μισοπαρακολουθεί: ξέρει ήδη ότι αύριο θα υπογράψουν τα χαρτιά της εγγραφής, γιατί η Σαρμείν το θέλει σαν τρελή. Παρά την ακαθόριστα δυσάρεστη αίσθηση που είχε εξαρχής ο Σταν –που είχαν και οι δύο, γιατί η Σαρμείν είπε την ώρα που προγευμάτιζαν, με λάτε και αληθινά γκρέιπφρουτ, «Είσαι σίγουρος, αγάπη;»–, οι πετσέτες του μπάνιου σφράγισαν τη συμφωνία.

Περνούν τη νύχτα τους εκτός των τειχών, σε ένα άθλιο μοτέλ που ο Σταν βάζει στοίχημα ότι είναι κομμένο και ραμμένο ειδικά για

την περίσταση, με έπιπλα ξεσκισμένα κατά παραγγελία, την μπόχα της τσιγαρίλας ψεκασμένη στον χώρο, εισαγόμενες κατσαρίδες και ήχους άγριου ξεφαντώματος, κατά πάσα πιθανότητα μαγνητοφωνημένους, να έρχονται από το διπλανό δωμάτιο. Μοιάζει όμως αρκετά με την πραγματικότητα, τόσο όσο χρειάζεται για να κάνει τον κόσμο εντός των τειχών της Χρονοκράτησης να φαίνεται πιο επιθυμητός από ποτέ. Και μάλλον είναι όλα αληθινά, αφού γιατί να προσποιηθείς όταν έχεις στη διάθεσή σου μιας τέτοιας κλίμακας καταστροφή;

Χάρη στη φασαρία και στο χάλια στρώμα δυσκολεύονται να κοιμηθούν, κι έτσι ο Σταν ακούει αμέσως το χτύπημα στο παράθυρο. «Γιο! Σταν!»

Γαμώτο! Τι είναι πάλι; Ο Σταν τραβάει την κουρελιασμένη κουρτίνα, κοιτάζει επιφυλακτικά έξω. Ο Κόνορ είναι, με τα δυο θεόρατα τσιράκια του να του φυλάνε τον κώλο.

«Κόνορ!» λέει. «Τι σκατά;» Τουλάχιστον είναι ο Κόνορ κι όχι κάποιος παράφρονας με σιδηρολοστό.

«Γεια σου, αδέρφι», λέει ο Κον. «Έλα έξω. Πρέπει να σου μιλήσω».

«Σκατά – τώρα;» λέει ο Σταν.

«Θα έλεγα πρέπει αν δεν έπρεπε;»

«Τι είναι, αγάπη;» λέει η Σαρμείν ανεβάζοντας το σεντόνι ως το πιγούνι της.

«Τίποτα – ο αδερφός μου», λέει ο Σταν καθώς ντύνεται.

«Ο Κόνορ; Τι δουλειά έχει αυτός εδώ;» Η Σαρμείν δε συμπαθεί τον Κον, ποτέ δεν τον συμπάθησε· τον θεωρεί κακή επιρροή για τον Σταν, ικανό να τον ξεστράτισει, λες κι ο Σταν είναι κανένα πρόβατο. Ισχυρίζεται ότι ο Κον μπορεί να τον οδηγήσει σε συμπεριφορές τις οποίες η ίδια δεν εγκρίνει, όπως η υπερβολική κατανάλωση οινοπνευματωδών, και πιο σκοτεινά πράγματα, στα οποία η Σαρμείν αρνείται να επεκταθεί, αυτό που κυρίως εννοεί όμως είναι οι πόρνες. «Μην πας έξω, Σταν. Μπορεί να σε...»

«Το ελέγχω», λέει ο Σταν. «Το κέρατό μου, Σαρμείν, αδερφός μου είναι!»

«Μη με αφήνεις μόνη μου εδώ μέσα!» λέει τρομαγμένη. «Φοβάμαι! Περίμενε, θα έρθω μαζί σου!» Θέατρο είναι άραγε για να τον κρατήσει δεμένο ώστε ο Κον να μην μπορέσει να τον παρασύρει σε κάποιο άντρο ακολασίας;

«Μείνε εσύ στο κρεβάτι, αγάπη. Δεν πάω μακριά – εδώ απ' έξω θα 'μαι», της λέει σε τόνο που ελπίζει να ακούγεται καθησυχαστικός. Πνιχτά κλαψουρίσματα από το κρεβάτι. Θες κάποιον να εμφανιστεί ξαφνικά και να κάνει άνω κάτω τους πάντες; Ο Κον είναι ο άνθρωπός σου.

Ο Σταν ξεγλιστράει από το δωμάτιο. «Τι είναι;» λέει όσο πιο εκνευρισμένα μπορεί.

«Μην υπογράψεις αυτό το πράγμα», λέει ο Κόννορ. Σχεδόν ψιθυριστά. «Πίστεψέ με. Δε θέλεις να μπλέξεις».

«Πώς ήξερες πού να με βρεις;» λέει ο Σταν.

«Τι τα 'χουμε τα τηλέφωνα; Αφού εγώ σου το 'δωσα. Παρακολούθησα το σήμα, μπουμπούνα μου. Σε εντόπισα σε εκείνο το πούλμαν, και συνέχισα να σε παρακολουθώ σε όλη τη διαδρομή, ώσπου φτάσατε εδώ. Μάθημα πρώτο, μη δέχεσαι κινητά από ξένους», λέει ο Κόννορ με πονηρό χαμόγελο.

«Εσύ δεν είσαι ξένος, το κέρατό μου», λέει ο Σταν.

«Σωστά. Οπότε θα σου το πω στα ίσια. Μην εμπιστεύεσαι το πακέτο που πάνε να σου πουλήσουν, ό,τι κι αν σου πουν».

«Γιατί όχι;» λέει ο Σταν. «Τι κακό έχει;»

«Το κακό που έχει είναι ότι, εκτός αν ανήκεις στην κλίκα των μεγαλοδιευθυντών, δεν μπορείς να βγεις από κει μέσα. Παρά μόνο σε κάσα, με τα πόδια μπροστά», λέει ο Κόννορ. «Να σε προστατεύσω θέλω – αυτό είναι όλο».

«Τι προσπαθείς να μου πεις;»

«Δεν ξέρεις τι γίνεται εκεί μέσα», λέει ο Κον.

«Τι εννοείς; Ότι εσύ ξέρεις;»

«Έχω ακούσει διάφορα», λέει ο Κόνορ. «Δεν είναι για σένα αυτό το μέρος. Οι καλοί τελειώνουν τελευταίοι. Ή αλλιώς, τους τελειώνουν. Παραείσαι μαλακός».

Ο Σταν σπρώχνει προς τα μπρος το κεφάλι, προτείνοντας το πιγούνι του. Μια φορά κι έναν καιρό αυτό θα ήταν το σημάδι της έναρξης των εχθροπραξιών. «Είσαι και γαμώ τους παρανοϊκούς», λέει.

«Ναι, καλά. Απλώς μην πεις ότι δε σε προειδοποίησα», λέει ο Κον. «Κάνε στον εαυτό σου τη χάρη να μείνεις απ' έξω. Άκου, αδερφός μου είσαι. Θα σε βοηθήσω όπως με βοήθησες κι εσύ. Θες δουλειά, θες μετρητά, θες μια χάρη, ξέρεις πού να με βρεις. Είσαι πάντα καλοδεχούμενος. Και φέρε και τη γυναικούλα σου». Ο Κον σκάει εκείνο το σουπερ πονηρό χαμόγελό του. «Υπάρχει πάντα μια θέση γι' αυτήν».

Αυτό ήταν λοιπόν. Ο Κον ο λαθροκυνηγός έχει βάλει στο μάτι τη Σαρμείν. Δεν είναι τόσο μαλάκας ο Σταν για να το χάψει. «Ευχαριστώ, φιλαράκο», λέει. «Χίλια ευχαριστώ. Θα το σκεφτώ».

«Ησύχασα τώρα», λέει ο Κόνορ, αλλά χαμογελάει πρόσχαρα και οι δυο τους προβαίνουν στο καθιερωμένο χτύπημα στην πλάτη.

«Σταν;» ακούγεται η αγχωμένη φωνή της Σαρμείν από το δωμάτιο.

«Άντε να καθησυχάσεις την κυρούλα σου», λέει ο Κόνορ και ο Σταν ξέρει τι άλλο σκέφτεται: *που σε σέρνει απ' τ' αρχίδια*.

Κοιτάζει τον Κον να φεύγει, παρέα με τους σωματοφύλακές του· μπαίνουν σε ένα μακρύ, μαύρο αμάξι, που γλιστράει μέσα στη νύχτα σιωπηλό σαν υποβρύχιο. Σχεδόν σίγουρα το ίδιο αμάξι που είχε δει ο Σταν στο πάρκο των τροχόσπιτων. Τύποι σαν τον Κον, όταν πιάσουν στα χέρια τους λεφτά, πάντα θέλουν αμάξια σαν αυτά.

Όχι ότι θα τον χαλούσε κι εκείνον ένα τέτοιο.

ΔΙΔΥΜΗ ΠΟΛΗ

Το επόμενο πρωί κάνουν το τελικό βήμα. Ο Σταν σχεδόν δεν μπαίνει καν στον κόπο να διαβάσει τους όρους και τις προϋποθέσεις, γιατί η Σαρμείν ανυπομονεί σαν τρελή να μπουν μέσα. Στο κάτω κάτω τους διάλεξαν, λέει, και είναι πολλοί αυτοί που απορρίφθηκαν. Χαμογελάει δακρυσμένη στον Σταν καθώς υπογράφει το συμβόλαιο. «Ω, ευχαριστώ», του λέει. «Νιώθω τόσο ασφαλής».

Μετά τα εργαστήρια αρχίζουν κανονικά· ή, όπως το θέτει ένας από τους επικεφαλής, αγόρασαν το μαγαζί και τώρα πρέπει να το δουλέψουν. Θα μάθουν πολλά εκπληκτικά πράγματα, και γι' αυτό θα πρέπει να είναι απόλυτα συγκεντρωμένοι. Τα ανδρικά εργαστήρια από 'δώ, οι κυρίες από κει, γιατί οι προκλήσεις και τα καθήκοντα είναι διαφορετικά για τον καθένα, κι εξάλλου, τα ζευγάρια θα χωρίζουν για έναν μήνα τη φορά, όταν θα εκτελούν το κομμάτι του Σχεδίου που έχει να κάνει με τη φυλακή – χαρακτηριστικό της ζωής στη Χρονοκράτηση, που σύντομα θα τους αποσαφηνιστεί με μεγαλύτερη λεπτομέρεια –, οπότε καλό θα είναι να αρχίσουν να συνηθίζουν από τώρα, λέει με ένα πνιχτό γελάκι ο επικεφαλής του πρώτου εργαστηρίου τους. Έτσι κι αλλιώς, η αποχή αυξάνει την επιθυμία, όπως είναι σίγουρος ότι γνωρίζουν εξ ιδίας πείρας. Κι άλλο πνιχτό γελάκι.

Το μπακούρι και τ' αγγούρι έχοννε την ίδια μούρη, σκέφτεται ο Σταν. Ένα στιχάκι με την υπογραφή του έφηβου Κόννορ, ο οποίος είχε ολόκληρη συλλογή από τέτοιους στίχους. Παρακολουθεί τη Σαρμείν και όλη την υπόλοιπη γυναικεία ομάδα να βγαίνουν από την αίθουσα. Η Σάντι και η Βερόνικα δε γυρίζουν να κοιτάξουν, αντίθετα με τη Σαρμείν. Του χαρίζει ένα φωτεινό χαμόγελο για να του δείξει ότι είναι σίγουρη για την απόφασή τους, αν και φαίνεται λίγο αγχωμένη. Αλλά πάλι, κι εκεί-

νος είναι λίγο αγχωμένος. Ποια είναι τα εκπληκτικά πράγματα που θα μάθουν;

Οι επικεφαλής των εργαστηρίων είναι μισή ντουζίνα πρόθυμοι, σπυριάρηδες, κοστουμαρισμένοι νεαροί, απόφοιτοι κάποιου προγράμματος Παρακινήτικης Ρητορικής κάποιας διεθνώς χρηματοδοτούμενης δεξαμενής σκέψης. Ο Σταν γνωρίζει το είδος από την προηγούμενη ζωή του, από την περίοδο της «Χαμογελορομποτικής». Τους αντιπαθούσε τότε· όπως και τότε όμως, έτσι και τώρα είναι αδύνατο να τους αποφύγει, αφού τα εργαστήρια είναι υποχρεωτικά.

Σε αυτή την ασφυκτικά γεμάτη μέρα, με τα εργαστήρια να ακολουθούν το ένα αμέσως μετά το άλλο, οι επικεφαλής τούς δίνουν την πλήρη εικόνα. Το σκεπτικό πίσω από τη Χρονοκράτηση, την ιστορία της, τα εμπόδια που ενδεχομένως θα συναντήσει, τις πιθανότητες αποτυχίας της και το γιατί είναι τόσο σημαντικό να ελαχιστοποιηθούν, αν όχι να εκμηδενιστούν, αυτές οι πιθανότητες.

Η δίδυμη πόλη Χρονοκράτηση/Ποζιτρονίο είναι ένα πείραμα. Ένα ζωτικής, *ζωτικότητας* σημασίας πείραμα· οι σπυριάρηδες από τη δεξαμενή σκέψης χρησιμοποιούν αυτό το *ζωτικότητας σημασίας* τουλάχιστον καμιά δεκαριά φορές. Αν πετύχει, και πρέπει να πετύχει, μπορεί να πετύχει αν δουλέψουν όλοι μαζί – θα είναι η σωτηρία όχι μόνο των πολλών περιοχών της χώρας τους που τόσο σκληρά επλήγησαν το τελευταίο διάστημα, αλλά, μακροπρόθεσμα, αν αυτό το μοντέλο υιοθετηθεί στα υψηλότερα κλιμάκια, και του έθνους στο σύνολό του. Η ανεργία και η εγκληματικότητα θα καταπολεμηθούν οριστικά με μια γιγαντιαία τσεκουριά και μια νέα ζωή θα περιμένει όσους χτυπήθηκαν σκληρά – απλώς φανταστείτε το!

Όσο για αυτούς, τους νεοεισαχθέντες Σχεδιαστές του Πο-

ζιτρονίου – αυτοί είναι ήρωες! Επέλεξαν να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους, να πάρουν το ρίσκο στοιχηματίζοντας στη φωτεινή πλευρά της ανθρωπίνης φύσης, να χαρτογραφήσουν τα άγνωστα νερά της ψυχής. Είναι σαν τους πρωτοπόρους του παλιού καιρού, τους πρώτους σκαπανείς, που ανοίγουν με τον ηρωισμό τους τον δρόμο προς το μέλλον: ένα μέλλον που θα χαρακτηρίζεται από μεγαλύτερη ασφάλεια, μεγαλύτερη ευημερία, ένα μέλλον που θα είναι καλύτερο από κάθε άποψη χάρη σε αυτούς! Οι επόμενες γενιές θα τους ευγνωμονούν. Αυτό ήταν το παραμύθι. Ο Σταν δεν είχε ξανακούσει ποτέ στη ζωή του τόσα φούμαρα μαζεμένα. Από την άλλη μεριά, φιλοθέλει να τα πιστέψει.

Ο τελευταίος ομιλητής της ημέρας είναι μεγαλύτερος σε ηλικία από τους σπυριάρηδες νεαρούς, αν και όχι πολύ. Το κοστούμι του είναι εξίσου σκούρο με τα δικά τους, αλλά φαίνεται πιο χλιδάτο. Ο τύπος έχει στενούς ώμους, μακρύ κορμό, κοντά πόδια και κοντά μαλλιά επίσης, ψαλιδισμένα στον αυχένα, χτενισμένα προς τα πίσω. Ακριβώς το στυλ του είμαι *κουμπωμένος*.

Μαζί του είναι και μια γυναίκα με ταγέρ στην ίδια σκούρα, «επαγγελματική» απόχρωση, ίσια μαύρα μαλλιά με φράντζες και τετραγωνισμένο πιγούνι: δεν είναι μακιγιαρισμένη, αλλά φοράει σκουλαρίκια. Τα πόδια της είναι ωραία αλλά μυώδη. Κάθεται στην άκρη, παίζοντας με το κινητό της. Βοηθός; Δεν είναι ξεκάθαρο. Ο Σταν την κόβει για τζιβιτζιλού. Κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ, στα μαθήματα των αντρών, και ο Σταν αναρωπιέται γιατί βρίσκεται. Παρ' όλ' αυτά, καλύτερα να κοιτάζει αυτήν παρά τον τύπο.

Ο τύπος αρχίζει παροτρύνοντάς τους να τον αποκαλούν Εντ. Ο Εντ ελπίζει να νιώθουν άνετα, αφού γνωρίζουν –όπως το γνωρίζει κι εκείνος!– ότι έκαναν τη σωστή επιλογή.

Τώρα θα ήθελε να τους αποκαλύψει –να μοιραστεί μαζί τους–

κάποιες παρασηκηνιακές λεπτομέρειες. Δόθηκε πραγματικός αγώνας για να εξασφαλιστούν οι πολλαπλές άδειες που ήταν απαραίτητες για να στηθεί το εγχείρημα του Ποζιτρονίου. Αυτοί που κινούν τα νήματα δεν αποφάσιζαν εύκολα· ήταν κάμποσοι οι γκουρού της πολιτικής που διακινδύνευαν τον κώλο τους (μειδιά με την τολμηρή επιλογή του ως προς τη λέξη *κώλος*), όπως απέδειξε και ο θόρυβος που ξέσπασε όταν το εγχείρημα ανακοινώθηκε για πρώτη φορά στα ΜΜΕ. Οι εκπρόσωποι Τύπου της Χρονοκράτησης, άντρες και γυναίκες, σπεύδει να προσθέσει ο Εντ ρίχνοντας μια ματιά στη συνοδό του που χαμογελάει, υπέμειναν ηρωικά τη λασπολογία και τις περιφρονητικές κορόνες των ριζοσπαστών και των δυσανασχετούντων του Διαδικτύου, που ισχυρίζονται ότι το Σχέδιο Ποζιτρόνιο/Χρονοκράτηση καταστρατηγεί τις ατομικές ελευθερίες, επιχειρεί τον ολοκληρωτικό κοινωνικό έλεγχο και αποτελεί προσβολή για το ελεύθερο πνεύμα. Κανείς δεν είναι πιο αφοσιωμένος στις ατομικές ελευθερίες από τον Εντ, όπως όλοι γνωρίζουν, ωστόσο –κι εδώ ο Εντ σκάει ένα συνωμοτικό χαμόγελο– δεν μπορείς να γεμίσεις το πιάτο σου με τις επονομαζόμενες ατομικές ελευθερίες ούτε να πληρώσεις τους λογαριασμούς σου με ελεύθερο πνεύμα, και κάτι έπρεπε επιτέλους να γίνει για να αποσυμπιεστεί όλη αυτή η πίεση μέσα στη χύτρα ταχύτητας της κοινωνίας. Δε συμφωνούσαν;

Η γυναίκα με το ταγέρ σηκώνει το κεφάλι και ρίχνει μια ματιά. Τι κοιτάζει; Τους σαρώνει με το βλέμμα, ήρεμη, ατάραχη. Μετά επιστρέφει στην ενασχόληση με το κινητό της. Χωρίς τηλέφωνο, ο Σταν νιώθει γυμνός: τους ζήτησαν να παραδώσουν τα κινητά τους πριν από την έναρξη των εργασιών. Τους υποσχέθηκαν καινούργια, αυτά όμως θα δουλεύουν μόνο εντός των τειχών. Ο Σταν αναρωτιέται πότε θα τους τα μοιράσουν.

Ο Εντ χαμηλώνει την ένταση της φωνής του: σοβαρά πράγματα επίκεινται. Και όντως, να ένα PowerPoint με ένα σκασμό γραφήματα. Τα μεγάλα κεφάλια της οικονομίας, λέει, είχαν απο-

κρύψει τα πραγματικά στοιχεία προς αποφυγήν του μαζικού πανικού, η αλήθεια όμως είναι ότι σε αυτή την περιοχή, η ανεργία ανέρχεται στο σοκαριστικό ποσοστό του σαράντα τοις εκατό, με το πενήντα τοις εκατό αυτών των ανέργων να είναι κάτω των είκοσι πέντε ετών. Η ιδανική συνταγή δηλαδή για την ολοκληρωτική κατάρρευση των συστημάτων: για την αναρχία, το χάος, την παράλογη καταστροφή ιδιοκτησίας, για την επονομαζόμενη επανάσταση, που ισούται με πλιάτσικο και κυριαρχία συμμοριών και βαρόνων του πολέμου και μαζικούς βιασμούς, και την τρομοκράτηση των αδύναμων και αβοήθητων. Αυτή είναι η ζοφερή προοπτική που κοιτάζει τους κατοίκους τούτης της περιοχής ίσια μέσα στα μάτια. Τα συμπτώματα τα έχουν ήδη νιώσει και οι ίδιοι, κι αυτά ήταν που τους οδήγησαν εδώ –ο Εντ είναι απολύτως βέβαιος–, σε αυτή την πολύ πιο επιθυμητή εναλλακτική.

Τι μπορεί να γίνει; ρωτάει ο Εντ σμίγοντας τα φρύδια του. Πώς μπορεί να κρατηθεί στη θέση του το καπάκι της χύτρας; Πράγμα που φυσικά είναι προς το γενικότερο συμφέρον της κοινωνίας, όπως σίγουρα συμφωνούν και αυτοί. Στα επίσημα κυβερνητικά κλιμάκια, οι ιδέες στερεύουν ταχύτατα. Υπάρχουν όρια στον αριθμό των αστυνομικών δυνάμεων, αλλά και των φορολογικών εσόδων που μπορούν να διατεθούν για τον έλεγχο των ταραχών, για την παρακολούθηση των πολιτών, για το κνήγι των νεαρών ταραξιών σε σκοτεινά σοκάκια, την καταστολή των ύποπτων συγκεντρώσεων με αύρες νερού και ψεκασμούς με σπρέι πιπεριού. Υπερβολικά πολλές πόλεις που κάποτε έσφυζαν από ζωή είναι τώρα βαλτωμένες ή ερημωμένες, ειδικά στις βορειοανατολικές περιοχές, άλλες Πολιτείες όμως δέχονται ισχυρά πλήγματα, ειδικά αυτές που είχαν υποφέρει από παρατεταμένες ξηρασίες. Υπερβολικά πολλοί από όσους έχουν στερηθεί τα πολιτικά τους δικαιώματα ζουν σε εγκαταλεημένα αυτοκίνητα ή στις σήραγγες του μετρό ή ακόμα και σε υδραγωγούς. Η χρήση ναρκωτικών ουσιών και οινόπνευματών έχει εξελιχθεί σε επιδημία:

οινόπνευμα αυτοκτονικών βαθμών, ναρκωτικά που σε γεμίζουν φλύκταινες και σε σκοτώνουν σε λιγότερο από δώδεκα μήνες. Η λήθη γίνεται ολοένα και πιο ελκυστική για τους νέους, ακόμα και για τους μεσήλικες, γιατί για ποιο λόγο να διατηρήσεις υγιή τον εγκέφαλό σου αφού, όσο και να σκεφτείς, δεν υπάρχει περίπτωση να βρεις όχι λύση, αλλά ούτε μια άκρη στο πρόβλημα; Δεν είναι καν πρόβλημα, έχει ξεπεράσει τα όρια του προβλήματος. Είναι περισσότερο μια επαπειλούμενη κατάρρευση. Άραγε είναι η κάποτε όμορφη περιοχή τους, η κάποτε όμορφη χώρα τους, καταδικασμένη να γίνει μια έρημη χώρα φτώχιας και ερειπίων;

Στην αρχή η λύση ήταν να χτίσουν περισσότερες φυλακές και να στριμώξουν εκεί μέσα περισσότερους ανθρώπους, σύντομα ωστόσο η συντήρησή τους έγινε απαγορευτικά δαπανηρή. (Εδώ ο Εντ προβάλλει μερικές ακόμα διαφάνειες.) Όχι μόνο αυτό, αλλά παρήγαγε ολόκληρες διμοιρίες αποφοίτων των φυλακών με επαγγελματικού επιπέδου εγκληματικές ικανότητες, τις οποίες ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμοι να εξασκήσουν μόλις επέστρεφαν στον έξω κόσμο. Ακόμα κι όταν οι φυλακές ιδιωτικοποιήθηκαν, ακόμα κι όταν οι εργαζόμενοι-δούλοι νοικιάζονταν για να δουλέψουν αμισθί για λογαριασμό πολυεθνικών, η εικόνα των διαγραμμάτων κόστους-οφέλους δε βελτιώθηκε, γιατί οι Αμερικανοί εργαζόμενοι-δούλοι δεν μπορούσαν να συναγωνιστούν την απόδοση των ομολόγων τους σε άλλες χώρες. Ο ανταγωνισμός στην αγορά αυτού του είδους εργασίας συνδέθηκε με τις τιμές των τροφίμων, και οι Αμερικανοί – που παρ' όλα όσα έχουν περάσει παραμένουν καλόκαρδοι, όλοι τους αιώνιοι σωτήρες αδέσποτων κουταβιών –εδώ ο Εντ χαμογελάει συγκαταβατικά, περιφρονητικά–, δεν ήταν έτοιμοι να αφήσουν τους κρατούμενους τους που σκοτώνονταν στη δουλειά να πεθάνουν της πείνας. Όσο κι αν οι κρατούμενοι διασύρονταν από τους πολιτικούς και τα ΜΜΕ ως βρομερά σκουπίδια και τοξικά απόβλητα, οι σωροί των αποστεωμένων πτωμάτων δεν μπορούσαν

να μένουν επ' άπειρον κρυμμένοι από την κοινή θέα. Ο περιστασιακός, ανεξήγητος θάνατος ίσως –ανέκαθεν υπήρχαν περιστασιακοί, ανεξήγητοι θάνατοι, λέει ο Εντ ανασηκώνοντας τους ώμους–, αλλά όχι οι σωροί. Κάποιος από αυτούς που χώνονται εκεί που δεν τους σπέρνουν θα τραβούσε ένα βίντεο με το κινητό του· τέτοια πράγματα μπορούν να διαρρεύσουν παρά τις εντατικές προσπάθειες να κρατηθεί το πράγμα στο σκοτάδι, και ποιος ξέρει σε τι είδους αναταραχές, για να μην πούμε εξεγέρσεις, θα μπορούσαν να οδηγήσουν.

Ο Σταν νιώθει μια μικρή ανατριχίλα στον αυχένα του. Ο Εντ θα μπορούσε να μιλάει για κάποιον όπως ο αδερφός του! Ή ίσως όχι για τον Κον συγκεκριμένα, αλλά είναι σχεδόν σίγουρος ότι αν ο Εντ έριχνε μια καλή ματιά στον Κόνορ, θα τον κατηγοριοποιούσε ως τοξικό απόβλητο. Ο Σταν έχει κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιεί τέτοιους χαρακτηρισμούς, αφού μένουν μέσα στην οικογένεια, κι όχι πως εγκρίνει ό,τι κι αν είναι αυτό που μάλλον κάνει ο Κον, αλλά. Αυτές τις φήμες είχε ακούσει ο αδερφός του; Ότι το Ποζιτρονίο είναι σκληροπυρηνικά κατασταλακτικό στο θέμα της ροπής προς την παραβατικότητα; Ένα χτύπημα και βρίσκεσαι εκτός;

Θα ήθελε να τηλεφωνήσει στον Κόνορ, να του μιλήσει λίγο ακόμα. Να δει τι πραγματικά ξέρει για τούτο το μέρος. Αλλά δεν μπορεί να το κάνει χωρίς τηλέφωνο. *Μη βιάζεσαι*, λέει στον εαυτό του. *Δώσε μια ευκαιρία στο Σχέδιο.*

Ο Εντ ανοίγει την αγκαλιά του σαν τηλε-ευαγγελιστής· η φωνή του δυναμώνει. Μετά, λέει, οι σχεδιαστές του Ποζιτρονίου σκέφτηκαν –κι ήταν μια μεγαλοφυής σκέψη– ότι αν οι φυλακές λιγότευαν και διοικούνταν ορθολογιστικά, μπορούσαν να μετατραπούν σε βιώσιμες, κερδοφόρες οικονομικές μονάδες. Μπορούσαν να δώσουν τόσο πολλές δουλειές; σε εργολάβους

και οικοδόμους, σε συντηρητές, σε καθαριστές, στη γεωργία, αν διέθεταν αγρόκτημα: ένα ανεξάντλητο, εργασιακό κέρασ της Αμάλθειας. Πόλεις μεσαίου μεγέθους με μεγάλα σωφρονιστικά ιδρύματα μπορούσαν να αυτοσυντηρηθούν, και οι κάτοικοι αυτών των πόλεων μπορούσαν να ζήσουν με μεσοαστική άνεση. Κι αν ο κάθε πολίτης ήταν είτε δεσμοφύλακας, είτε κρατούμενος, το αποτέλεσμα θα ήταν η πλήρης απασχόληση: οι μισοί θα ήταν κρατούμενοι, οι άλλοι μισοί θα εργάζονταν φροντίζοντας τους κρατούμενους, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ή φροντίζοντας εκείνους που τους φρόντιζαν.

Κι αφού ήταν ανεδαφικό να περιμένει κανείς πιστοποιημένη εγκληματικότητα από το πενήντα τοις εκατό του πληθυσμού, το δίκαιο θα ήταν να γίνεται με τη σειρά: έναν μήνα μέσα, έναν μήνα έξω. Σκεφτείτε την οικονομία, με κάθε κατοικία να εξυπηρετεί δύο ομάδες ενοίκων! Ήταν η χρονομεριστική μίσθωση οδηγημένη στο λογικό συμπέρασμά της.

Εξ ου και η δίδυμη πόλη της Χρονοκρατίας/Ποζιτρονίου. Της οποίας εκείνοι τώρα αποτελούσαν ένα τόσο σημαντικό κομμάτι! Ο Εντ χαμογελάει, με το φιλικό, ανοιχτό, πλατύ χαμόγελο του γεννημένου πωλητή. Το όλο πράγμα είναι τόσο λογικό!

Ο Σταν θέλει να ρωτήσει για το περιθώριο κέρδους, και για το αν αυτό το πράγμα είναι ιδιωτική επιχείρηση. Πρέπει να είναι. Κάποιος πρέπει να είχε την προσοδοφόρα υποδομή και τα συμβόλαια προμήθειας, οι τοίχοι δε χτίζονται από μόνοι τους, και τα συστήματα ασφαλείας είναι πρώτης τάξεως, από ό,τι μπόρεσε ο Σταν να δει στην πύλη. Αλλά συγκρατεί τον εαυτό του: η στιγμή δε φαίνεται κατάλληλη για να ρωτήσει, γιατί τώρα ένα μεγάλο ΧΡΟΝΟΚΡΑΤΗΣΗ εμφανίζεται στην οθόνη.

ΧΡΟΝΟΚΡΑΤΗΣΗ = ΧΡΟΝΟΣ+ΚΡΑΤΗΣΗ. ΜΕΙΝΕΤΕ ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΗ ΣΗΜΕΡΑ, ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΑΥΡΙΟ!

ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΝΟΗΜΑ

Ο Σταν πρέπει να παραδεχτεί ότι όλη η ομάδα προώθησης, οι δημοσιοσχετίστες και οι μάνατζερ, κάνει καλά τη δουλειά της· προφανώς το ίδιο πιστεύει και ο Εντ. Το Σχέδιο Ποζιτρόνιο έχει αλλάξει το όνομα της προϋπάρχουσας φυλακής, τους λέει, γιατί η ονομασία «Πολιτειακό Σωφρονιστικό Ίδρυμα» ήταν πολυφορεμένη και βαρετή. Κατέληξαν στο «Ποζιτρόνιο», το οποίο είναι το αντισωματίο του ηλεκτρονίου, αλλά πολύ λίγοι εκεί έξω θα το ήξεραν αυτό – έτσι δεν είναι; Ως λέξη της αγγλικής γλώσσας, όμως, ε, απλώς ακουγόταν πολύ θετική.* Και η θετικότητα ήταν αυτό που χρειαζόταν για να λυθούν τα τρέχοντα προβλήματα μας. Ακόμα και οι πιο κυνικοί –λέει ο Εντ–, ακόμα και οι πιο προκατειλημμένοι δεν μπορεί παρά να συμφωνήσουν με αυτό. Μετά έφεραν ορισμένους καταξιωμένους σχεδιαστές για να βοηθήσουν σε θέματα ύφους και αίσθησης. Η δεκαετία του '50 επιλέχθηκε για τις οπτικοακουστικές πλευρές της πόλης, γιατί αυτή ήταν η δεκαετία κατά την οποία οι περισσότεροι ερωτώμενοι είχαν αυτοχαρακτηριστεί ως ευτυχημένοι. Που είναι και ένας από τους στόχους εδώ: η μεγαλύτερη δυνατή ευτυχία. Ποιος δε θα 'λεγε να σε αυτό;

Μετά από την προβολή των πρώτων τηλεοπτικών σποτ, ο αριθμός των ηλεκτρονικών αιτήσεων αυξήθηκε ραγδαία. Καθόλου αξιοπερίεργο: υπήρχαν τόσο πολλά πλεονεκτήματα. Ποιος δε θα προτιμούσε να τρώει τρία καλά γεύματα την ημέρα, να πλένεται με περισσότερο από μια κούπα νερό, να ντύνεται με καθαρά ρούχα και να κοιμάται σε ένα άνετο στρώμα χωρίς ακάρεα; Για να μην αναφερθούμε στη συναρπαστική αίσθηση του κοινού

* Positron = positive+electron = θετικός/ή/ό+ηλεκτρόνιο. (Σ.τ.Μ.)

σκοπού. Αντί να σαπίζεις σε κάποιο εγκαταλειμμένο διαμέρισμα γεμάτο ποντίκια και μούχλα ή να κρύβεσαι σε ένα βρομερό τροχόσπιτο, περνώντας τις νύχτες σου ξάγρυπνος, προσπαθώντας να απωθήσεις μαστουρωμένους εφήβους, οπλισμένους με σπασμένα μπουκάλια κι έτοιμους να σε δολοφονήσουν για μια χούφτα αποσίγαρα, θα έχεις προσοδοφόρα εργασία, τρία υπέροχα γεύματα την ημέρα, μια πρασιά για να φροντίζεις, έναν θαμνοφράχτη για να κουρεύεις, τη διαβεβαίωση ότι συνεισφέρεις στο κοινό καλό και μια τουαλέτα με λειτουργικό καζανάκι. Θα έχεις με μια λέξη, ή μάλλον με τέσσερις: ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΝΟΗΜΑ.

Αυτό ήταν το τελευταίο σλόγκαν στην τελευταία διαφάνεια της παρουσίασης. Κάτι για να πάρουν μαζί τους φεύγοντας, λέει ο Εντ. Να το πάρουν στο καινούργιο τους σπίτι, εδώ, μέσα στη Χρονοκράτηση. Και μέσα στο Ποζιτρόνιο φυσικά. Σκεφτείτε ένα αυγό, με το ασπράδι και τον κρόκο. (Ένα αυγό εμφανίστηκε στην οθόνη, ένα μαχαίρι το έκοψε στη μέση, κατά μήκος.) Η Χρονοκράτηση είναι το ασπράδι, το Ποζιτρόνιο ο κρόκος και μαζί φτιάχνουν ολόκληρο το αυγό. Το αυγό της φωλιάς, λέει ο Εντ χαμογελώντας. Ακολουθεί η τελική εικόνα: μία φωλιά με ένα χρυσό αυγό να λάμπει μέσα της.

Ο Εντ κλείνει το PowerPoint, φοράει τα γυαλιά της πρεσβυωπίας, συμβουλευτεί έναν κατάλογο. Πρακτικά ζητήματα: τα καινούργια κινητά τους θα διανεμηθούν στην κεντρική αίθουσα. Μαζί με τα στεγαστικά μερίδιά τους. Οι λεπτομέρειες εξηγούνται σε έκταση στα πράσινα φυλλάδια που υπάρχουν στους φακέλους τους, εν συντομία όμως ο κάθε κάτοικος της Χρονοκράτησης θα ζει δύο ζωές: κρατούμενος τον ένα μήνα, δεσμοφύλακας ή δημοτικός υπάλληλος της πόλης τον επόμενο. Ένας Αναπληρωματικός έχει οριστεί για τον καθένα. Άρα η κάθε μονοκατοικία μπορεί να εξυπηρετεί τουλάχιστον τέσσερα άτομα:

τον Πρώτο Μήνα, τα σπίτια θα κατοικούνται από τους πολίτες, κι έπειτα, τον Δεύτερο Μήνα, από τους κρατούμενους του Πρώτου Μήνα, οι οποίοι θα υιοθετούν τον ρόλο του πολίτη και θα μετακομίζουν στα σπίτια. Κι έτσι θα συνεχίζεται, μήνα με τον μήνα, σε μόνιμη εναλλαγή. Σκεφτείτε την εξοικονόμηση στο κόστος διαβίωσης, λέει ο Εντ με κάτι που είτε είναι τικ, είτε κλείσιμο του ματιού.

Όσο για την αγοραστική δύναμη, αυτό είναι πάντα ένα καυτό θέμα: θα δοθεί στον καθένα τους ένα αρχικό ποσό Ποξιδολαρίων, τα οποία μπορούν να ανταλλάγουν με τα όποια προϊόντα επιθυμούν να αγοράσουν στα μαγαζιά της Χρονοκράτησης ή από τον κατάλογο του εσωτερικού ηλεκτρονικού δικτύου. Τα αντικείμενα που αγοράζονται για την εξατομίκευση των χώρων διαβίωσης μπορούν είτε να φυλάσσονται κατά τους μήνες της φυλάκισης, είτε να χρησιμοποιούνται από κοινού με τους Αναπληρωματικούς· σε περίπτωση φθοράς, οι Αναπληρωματικοί θα αντικαταστήσουν φυσικά αυτά τα αντικείμενα, χρησιμοποιώντας τα δικά τους Ποξιδολάρια. Το προσωπικό Συντήρησης θα φροντίζει προβλήματα με τα υδραυλικά ή το ηλεκτρικό. Και με τις διαρροές, λέει ο Εντ. Της στέγης, όχι των πληροφοριών, προσθέτει με ένα χαμόγελο. Αυτό σεβίρεται ως αστείο, υποθέτει ο Σταν.

Ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο πράσινο φυλλάδιο. Οι εργένηδες θα μένουν σε τριάρια διαμερίσματα, τα οποία θα μοιράζονται με έναν άλλο εργένη ή εργένισσα και τους δύο Αναπληρωματικούς τους. Οι μονοκατοικίες είναι αποκλειστικό προνόμιο των ζευγαριών και των οικογενειών: ωραία, αυτός και η Σαρμείν θα πάρουν μια από αυτές. Οι έφηβοι έχουν δύο σχολεία – το ένα μέσα στη φυλακή και το άλλο έξω. Τα μικρά παιδιά μένουν με τις μητέρες τους στη γυναικεία πτέρυγα, η οποία είναι εξοπλισμένη με επιβλεπόμενους παιδικούς σταθμούς, νηπιαγωγεία και χοροδιδασκαλείο για νήπια. Είναι μια πραγματικά ιδα-

νική κατάσταση για μικρά παιδιά και μέχρι στιγμής ο γονεϊκός δείκτης ικανοποίησης είναι πολύ υψηλός.

Η κάθε μονάδα κατοικίας έχει τέσσερις αποθηκευτικούς φωριαμούς με κλειδαριά, ένα για κάθε ενήλικα. Τα πολιτικά ρούχα, τα οποία μπορούν να επιλεγούν από τον ηλεκτρονικό κατάλογο, αποθηκεύονται σε αυτούς τους φωριαμούς κατά τους μήνες που οι κάτοχοί τους βρίσκονται στη φυλακή. Ο πορτοκαλής ρουχισμός της φυλακής φυλάσσεται στη Φυλακή Ποζιτρόνιο, χρησιμοποιείται στα διαστήματα του εγκλεισμού και αφήνεται εκεί για καθαρισμό.

Αυτά καθαυτά τα κελιά της φυλακής έχουν αναβαθμιστεί, και μολονότι έχει γίνει προσπάθεια διατήρησης του ύφους, έχουν προστεθεί σημαντικές ανέσεις. Δεν είναι σαν να τους ζητάνε να μείνουν σε μια παλιομοδίτικη φυλακή! Το φαγητό της φυλακής, για παράδειγμα, είναι τουλάχιστον τριών αστέρων. Ο ίδιος το απολαμβάνει όσο καμία άλλη κουζίνα, γιατί είναι εκπληκτικό πόσο μπορεί η φροντίδα και η πραγματικά θετική διάθεση να νοστιμίσει ακόμα και τα πιο απλά, αλλά πάντα αγνά, υλικά.

Ο Εντ συμβουλεύεται τις σημειώσεις του. Ο Σταν μετατοπίζει από τον ένα γοφό στον άλλο το βάρος του στην καρέκλα: πόσο ακόμα θα το τραβήξει αυτός ο φαφλατάς; Έχει πιάσει το γενικότερο νόημα και μέχρι στιγμής δε βλέπει κάτι που να τον φρικάρει. Έναν καφέ θα τον έπινε. Ή, ακόμα καλύτερα, μια μπίρα. Αναρωτιέται τι να λένε στη Σαρμείν δίπλα, στα γυναικεία εργαστήρια.

Ναι, και κάτι άλλο, λέει ο Εντ. Πότε πότε, ένα συνεργείο θα κινηματογραφεί στιγμιότυπα της ιδανικής ζωής που θα ζουν όλοι τους με σκοπό την προβολή στον έξω κόσμο, αλλά και ως ώθηση –ένα είδος επιβράβευσης– για την τόσο χρήσιμη δουλειά που γίνεται εδώ. Και οι ίδιοι θα μπορούν να βλέπουν αυτά τα αποτελέσματα, αυτά τα ντοκιμαντέρ, στο δίκτυο κλειστού κυκλώματος της Χρονοκράτησης. Στο ίδιο δίκτυο θα μπορούν να ακούν μου-

σική και να παρακολουθούν ταινίες, αν και, προς αποφυγή εξάρσεων, δεν προβάλλεται πορνογραφία ή έργα με υπερβολική βία ούτε διατίθεται μουσική ροκ ή χιπ χοπ. Ωστόσο, δεν υπάρχει κανένας περιορισμός στα κουαρτέτα εγχόρδων, στον Μπινγκ Κρόσμπι, στην Ντόρις Ντέι, στους Αδελφούς Μιλς, ή σε τραγούδια από κλασικά μιούζικαλ του Χόλιγουντ.

Σκατά, σκέφτεται ο Σταν. Σκουπίδια για γιαγιάδες. Και τα αθλητικά; Θα μπορούν να βλέπουν κανέναν αγώνα; Αναρωτιέται αν υπάρχει τρόπος να πιάσεις σήμα απ' έξω. Τι το κακό έχει δηλαδή το φούτμπολ; Ίσως όμως είναι πολύ νωρίς για να δοκιμάσει κάτι τέτοιο.

Κάνα δυο πράγματα ακόμα, λέει ο Εντ. Υπάρχει ένας κατάλογος με δουλειές προτίμησης, στη φυλακή και την πόλη: σε αυτόν θα πρέπει να σημειώσουν τις τρεις πρώτες επιλογές τους, καλό θα είναι όμως να επιλέξουν δέκα. Όσοι δεν έχουν οδηγήσει ποτέ σκούτερ θα πρέπει να το δηλώσουν στο κίτρινο φυλλάδιο· τα μαθήματα οδήγησης σκούτερ αρχίζουν την Τρίτη. Τα σκούτερ είναι χρωματικά εναρμονισμένα με τους φωριαμούς αποθήκευσης και ο καθένας φέρει προσωπική ευθύνη για το σκούτερ του όσο αυτό βρίσκεται στη φροντίδα του.

Ο Εντ τους διαβεβαιώνει ότι είναι απόλυτα σίγουρος για τη μεγάλη επιτυχία τους σε αυτό το νέο, επαναστατικό εγχείρημα. Καλή τύχη! Τους χαιρετάει κουνώντας το χέρι σαν Άι-Βασίλης κι έπειτα βγαίνει από την αίθουσα. Η γυναίκα με το σκούρο ταγέρ τον ακολουθεί. Ίσως είναι σωματοφύλακας, σκέφτεται ο Σταν. Δυνατοί γλουτιαίοι.

Όταν φτάνει στον κατάλογο με τις δουλειές, ο Σταν διαλέγει πρώτη τη Ρομποτική. Μετά από αυτήν την Τεχνολογία Πληροφοριών και τρίτη την επισκευή σκούτερ. Όποια από τις τρεις και να του δώσουν, πιστεύει ότι μπορεί να την κάνει. Αρχεί να μην καταλήξει στον Καθαρισμό Κουζίνας, και θα είναι μια χαρά.

Εκείνο το απόγευμα πηγαίνουν με τη Σαρμείν για τα πρώτα τους ψώνια με τα Ποξιδολάρια τους και μοιράζονται το πρώτο τους γεύμα στο καινούργιο τους σπίτι. Η Σαρμείν δεν μπορεί να το πιστέψει· είναι τόσο χαρούμενη, που παραληρεί. Θέλει να ανοίξει όλες τις ντουλάπες, να βάλει μπροστά όλες τις ηλεκτρικές συσκευές. Ανυπομονεί να δει τι δουλειές θα τους δώσουν και δήλωσε συμμετοχή για τα μαθήματα σκούτερ. Θα είναι όλα τόσο καταπληκτικά!

«Πάμε στο κρεβάτι», λέει ο Σταν. Η Σαρμείν στριφογυρίζει σαν σβούρα που έχει βγει εκτός ελέγχου. Του δίνει την αίσθηση ότι θα χρειαστεί απόχη για πεταλούδες για να την πιάσει, τόση είναι η υπερέντασή της.

«Έχω τόση έξαψη!» λέει. *Κάτι μου είπες τώρα, σκέφτεται ο Σταν. Μακάρι να ήταν εκείνος το αντικείμενο αυτής της έξαψης και όχι το πλυντήριο πιάτων, το οποίο αυτή τη στιγμή η Σαρμείν χαϊδολογεί σαν νεογέννητο γατάκι.* Όσο για τον ίδιο, του είναι αδύνατον να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι όλο αυτό είναι κάποιου είδους πυραμιδικής απάτης κι όσοι δεν μπορέσουν να το καταλάβουν θα μείνουν με άδεια χέρια. Αλλά δεν υπάρχει κανένας προφανής λόγος που να δικαιολογεί αυτή την αίσθηση. Ίσως απλώς να είναι από τη φύση του αγνώμων.

ΔΙΨΑΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ο Σταν έχει χάσει το μέτρημα του ακριβούς χρόνου διαμονής τους στη δίδυμη πόλη. Ξεχνιέσαι εύκολα εδώ. Έχουν περάσει κιόλας δώδεκα μήνες; Παραπάνω από δώδεκα. Τον έναν μήνα επισκευάζει σκούτερ, τον επόμενο ασχολείται με το λογισμικό

μέτρησης αυγών στη φυλακή, τον επόμενο πίσω ξανά στα σκούτερ. Τίποτα που να μην μπορεί να καταφέρει.

Ακούει το *Paper Doll* στα ακουστικά του κινητού του όσο ξεβγάζει την κούπα του καφέ του. «*Αυτοί οι ερωτιάρηδες*», σιγομουρμουρίζει τον σκοπό. Στην αρχή σιχαινόταν τη μουσική στη Χρονοκράτηση, τελευταία όμως έχει αρχίσει να τη βρίσκει παράδοξα παρηγορητική. Από μια άποψη, η Ντόρις Ντέι μπορεί να γίνει έως και ερεθιστική.

Η σημερινή είναι μέρα αλλαγής, η μέρα που εκείνος και η Σαρμείν επιστρέφουν στη φυλακή. Πώς περνάει άραγε τον χρόνο μακριά του, στην πέρυγα των γυναικών; «*Ασχολούμαστε πολύ με το πλέξιμο*», του έχει πει. «*Τις ελεύθερες ώρες μας. Και μετά υπάρχει και ο λαχανόκηπος, και το μαγείρεμα – αυτές τις καθημερινές δουλειές τις κάνουμε εναλλάξ. Και το πλύσιμο των ρούχων φυσικά. Κι ύστερα, έχω το νοσοκομείο, τη δουλειά μου στη Φαρμακευτική Υπηρεσία – μεγάλη ευθύνη! Δε βαριέμαι ποτέ! Η μέρα περνάει χωρίς να το καταλάβω!*»

«*Σου λείπω;*» τη ρώτησε ο Σταν πριν από μια βδομάδα. «*Όταν είσαι εκεί μέσα;*»

«*Και βέβαια μου λείπεις. Μην είσαι χαζός*», του είπε φιλώντας τον στη μύτη. Αλλά ένα φιλί στη μύτη δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Σταν. *Διψάς για μένα, καίγεσαι για μένα;* Αυτό θα ήθελε να τη ρωτήσει. Δεν τολμάει όμως, γιατί είναι σχεδόν σίγουρος ότι η Σαρμείν θα γελάσει.

Όχι ότι δεν κάνουν σεξ. Σίγουρα περισσότερο από όσο έκαναν στο αμάξι· αλλά είναι σεξ που σκηνοθετεί η Σαρμείν, που το κάνει σαν γιόγκα, με προσεκτικό έλεγχο της αναπνοής. Αυτό που θέλει εκείνος είναι απεγνωσμένο σεξ. Θέλει την απόγνωση. Όχι, όχι, όχι, ναι, ναι, ναι! Αυτό θέλει. Το συνειδητοποίησε αυτούς τους τελευταίους μήνες.

Κάτω, στο υπόγειο, ανοίγει τον μεγάλο πράσινο φωριασμό και αποθηκεύει τα ρούχα που φορούσε το καλοκαίρι: τα σορτς, τα κοντομάνικα μπλουζάκια, τα μπλουτζίν. Ίσως να μην τα ξαναφορέσει γρήγορα: μέχρι να γυρίσει εδώ, τον άλλο μήνα, οι ξέστες μπορεί να έχουν τελειώσει κι εκείνος να φοράει πουλόβερ, αν και με τον Σεπτέμβρη ποτέ δεν ξέρεις. Τότε η πρασιά δε θα χρειάζεται και πολλή συντήρηση, που είναι ένα συν. Αν και το γρασίδι θα έχει τα χάλια του. Κάποιοι δε νοιάζονται καθόλου για τις πρασιές, τις θεωρούν δεδομένες, τις αφήνουν να κασιάζουν και να ξεραθούν κι ύστερα τα κίτρινα μυρμήγκια κάνουν την επέλασή τους και θέλει πολλή δουλειά για να τις συνεφέρεις. Αν ήταν εδώ συνεχώς, θα κρατούσε το γρασίδι σε άριστη κατάσταση.

Επάνω, καθαρές πετσέτες παρατάσσονται στο μπάνιο, το κρεβάτι είναι στρωμένο με καθαρά σεντόνια. Η Σαρμείν τα έκανε αυτά, πριν φύγει με το σκούτερ της για το Ποζιτρόνιο. Τους τελευταίους δύο μήνες φεύγει από το σπίτι πριν από αυτόν, κι έτσι κάνει εκείνος τον τελικό έλεγχο: ίχνος από σημάδι στάθμης στην μπανιέρα, ούτε μία ορφανεμένη κάλτσα ούτε μία κηλίδα ξεχασμένης, παστωμένης οδοντόκρεμας στο πάτωμα μπροστά στους νιπτήρες ούτε χνουδωτές μπάλες από τρίχες στις γωνίες. Όταν ο Σταν και η Σαρμείν επιστρέφουν, την πρώτη μέρα κάθε δεύτερου μήνα, υποτίθεται ότι πρέπει να βρίσκουν το σπίτι σε άψογη κατάσταση, πεντακάθαρο, με την αγνή οσμή των αρωματισμένων με λεμόνι καθαριστικών, και στη Σαρμείν αρέσει να το αφήνει έτσι. Λέει ότι πρέπει να δίνουν το καλό παράδειγμα.

Σίγουρα το σπίτι δεν ήταν πεντακάθαρο σε όλες τις επιστροφές τους. Όπως είχε επισημάνει και η Σαρμείν, υπήρξαν τρίχες, υπήρξαν ψίχουλα ψωμιού, υπήρξαν μουντζούρες. Και κάτι περισσότερο από αυτά: τον περασμένο μήνα ο Σταν βρήκε ένα διπλωμένο σημείωμα: η γωνιά του εξείχε από το κάτω μέρος του ψυγείου. Μπορεί αρχικά να ήταν στερεωμένο στην πόρτα, με

το ασημί μαγνητάκι σε σχήμα πάπιας, αυτό που χρησιμοποιεί η Σαρμείν για τις λίστες με τις ελλείψεις σε προμήθειες.

Παρά το αυστηρό ταμπού της Χρονοκράτησης για την επαφή με τους Αναπληρωματικούς, ο Σταν διάβασε το σημείωμα αμέσως. Αν και ήταν γραμμένο και εκτυπωμένο σε υπολογιστή, ήταν σοκαριστικά προσωπικό:

Αγαπημένε Μαξ, ανυπομονώ για την επόμενη φορά. Διψάω για σένα! Σε θέλω τόσο πολύ. ΧΧΟΟ και ξέρεις τι άλλο – Τζάσμιν.

Υπήρχε ένα φιλί με κραγιόν: έντονο ροζ. Όχι, πιο σκούρο: κάποιου είδους μοβ. Όχι βιολετί, όχι μπορντό, όχι καστανοκόκκινο. Ο Σταν ξεφύλλισε νοερά τον κατάλογο με τα χρώματα που ήταν αποθηκευμένος στο μυαλό του, προσπαθώντας να θυμηθεί τα ονόματα των αποχρώσεων στα χρωματολόγια και τα δείγματα υφασμάτων που τόσο πολύ χρόνο περνάει η Σαρμείν κοιτάζοντας. Έφερε το χαρτί κοντά στη μύτη του, πήρε βαθιά εισπνοή: είχε ακόμα ένα αχνό άρωμα, σαν τσιχλόφουσκα κεράσι.

Η Σαρμείν δεν είχε φορέσει ποτέ τέτοιο χρώμα κραγιόν. Και δεν του είχε γράψει ποτέ τέτοιο σημείωμα. Το πέταξε στα σκουπίδια σαν να τον έκαιγε, μετά όμως το ψάρεψε από τον κάδο και το ξανάβαλε κάτω από το ψυγείο: η Τζάσμιν δεν έπρεπε να ξέρει ότι το σημειώμά της στον Μαξ είχε υποκλαπεί. Επίσης, δεν αποκλείεται ο Μαξ να ψάχνει κάτω από το ψυγείο για τέτοια σημειώματα – μπορεί να είναι ένα από τα σεξουαλικά παιχνιδάκια τους αυτό – και να αναστατωθεί αν δε βρει το συγκεκριμένο. «Πήρες το σημειώμά μου;» θα τον ρωτούσε η Τζάσμιν ξαπλωμένη όταν θα ήταν στο κρεβάτι, κολλημένοι ο ένας πάνω στον άλλον. «Ποιο σημείωμα;» θα απαντούσε ο Μαξ. «Ω, Θεέ μου, το βρήκε ένας από τους δυο τους!» θα αναφωνούσε η Τζάσμιν. Μετά θα γελούσε. Ίσως και να τη διέγειρε η σκέψη ότι ένα τρίτο ζευγά-

ρι μάτια είχε δει το αποτύπωμα του διψασμένου στόματός της.

Όχι ότι αυτή η γυναίκα χρειάζεται διέγερση. Ο Σταν δεν μπορεί να πάψει να το σκέφτεται: να σκέφτεται την Τζάσμιν, το στόμα της. Του φτάνει το πόσο άσχημα είναι τα πράγματα εδώ, στο σπίτι, ακόμα κι όταν η Σαρμείν ανασαίνει δίπλα του, ανάλαφρα ή βαριά, ανάλογα με το τι κάνουν, ή μάλλον με το τι κάνει εκείνος – η Σαρμείν δεν ήταν ποτέ της ιδιαίτερα ενεργητική, μάλλον παθητική θα τη χαρακτηρίζες, ο τύπος που μένει στις πλάγιες γραμμές του γηπέδου και σε ενθαρρύνει ζητωκραυγάζοντας από απόσταση. Στο Ποζιτρόνιο, όμως, στο στενό κρεβάτι του στην πέρυγα των αντρών, αυτό το φιλί αιωρείται στο σκοτάδι μπροστά στα ανοιχτά μάτια του σαν τετράδα αφράτων μαξιλαριών, προκλητικά μισάνοιχτων, έτοιμων, θαρρείς, να αναστενάξουν ή να μιλήσουν. Τώρα πια ο Σταν ξέρει τι χρώμα είναι αυτό το στόμα, το εντόπισε.

Φούξια. Σου δίνει μια υγρή, χυμώδη αίσθηση. *Κάνε γρήγορα*, λέει το στόμα. *Σε θέλω, σε θέλω τώρα! Διψάω για σένα!* Αλλά μιλάει στον Σταν, όχι στον τύπο τα ρούχα του οποίου αναπαύονται στον φωριαμό δίπλα στον δικό του. Όχι στον Μαξ.

Μαξ και Τζάσμιν, αυτά είναι τα ονόματά τους – τα ονόματα των Αναπληρωτών, των δύο άλλων που μένουν στο σπίτι, που το καθαρίζουν και το φροντίζουν, που ικανοποιούν τις απαιτήσεις του, που πραγματοποιούν τις φαντασιώσεις του για τη συνηθισμένη ζωή όσο εκείνος και η Σαρμείν δεν είναι εκεί. Υποτίθεται ότι εκείνος δεν πρέπει να ξέρει αυτά τα ονόματα ή το στιδήποτε σχετίζεται με τους κατόχους τους: αυτό είναι το πρωτόκολλο στη Χρονοκράτηση. Εξαιτίας του σημειώματος, όμως, ξέρει τα ονόματα. Και τώρα πια ξέρει –ή συνάγει ή, ακριβέστερα, φαντάζεται– ένα σωρό άλλα πράγματα επίσης.

Ο φωριαμός του Μαξ είναι ο κόκκινος. Της Σαρμείν είναι

ροζ, της Τζάσμιν μοβ. Σε περίπου μία ώρα από τώρα –μόλις ο Σταν φύγει από το σπίτι, μόλις αποσυνδεθεί–, ο Μαξ θα μπει μέσα, θα ανοίξει τον κόκκινο φωριαμό, θα βγάλει τα αποθηκευμένα ρούχα του, θα τα κουβαλήσει επάνω, θα τα τακτοποιήσει στην κρεβατοκάμαρα, στα ράφια, στην ντουλάπα: αρκετά για διαμονή ενός μηνός.

Μετά θα καταφθάσει η Τζάσμιν. Δε θα μπει στον κόπο να ασχοληθεί με τον φωριαμό της, όχι στην αρχή. Θα πέσουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Όχι: η Τζάσμιν θα πέσει στην αγκαλιά του Μαξ, θα πιέσει το σώμα της στο δικό του, θα ανοίξει το φούξι στόμα της, θα σκίσει τα ρούχα του Μαξ και τα δικά της, θα τον τραβήξει πάνω – σε τι; Στο χαλί του καθιστικού; Ή μήπως θα ανέβουν σκοντάφτοντας επάνω, τρελοί από πόθο, για να πέσουν με τα μέλη μπλεγμένα στο κρεβάτι που με τόση φροντίδα, ευγένεια και τάξη είχε στρώσει η Σαρμείν με τα φρεσκοσιδερωμένα σεντόνια της πριν φύγει; Σεντόνια με μια μπορντούρα από μωρουδιακά γαλαζοπούλια να δένουν γύρω γύρω ροζ φιόγκους: η αντίληψη της Σαρμείν για το χαριτωμένο. Αυτά τα σεντόνια δε φαίνονται κατάλληλα για τον Μαξ και την Τζάσμιν. Το μαύρο σατέν τους ταιριάζει περισσότερο. Παρ' όλ' αυτά, όπως και όλα τα βασικά είδη, τα σεντόνια ήρθαν πακέτο με το σπίτι.

Η Τζάσμιν δε σιδερώνει σεντόνια ούτε φτιάχνει το κρεβάτι για τον Σταν και τη Σαρμείν πριν φύγει: βρίσκουν το στρώμα γυμνό, κι ούτε πετσέτες βγαλμένες στο μπάνιο. *Αλλά βέβαια η Τζάσμιν δεν πολυσκοτίζεται με τέτοιες νοικοκυρίστικες λεπτομέρειες, σκέφτεται ο Σταν, γιατί το μόνο που τη νοιάζει είναι το σεξ.*

Ο Σταν αναδιατάσσει την Τζάσμιν και τον Μαξ στο μυαλό του, λίγο έτσι, λίγο αλλιώς, το ξεσκιτισμένο δαντελένιο σουτιέν πεταμένο στο πάτωμα, πόδια σηκωμένα στον αέρα, μαλλιά ανάστατα και μπερδεμένα, αν και δεν έχει ιδέα με τι μπορεί να μοιάζουν αυτοί οι δυο. Η πλάτη του Μαξ είναι γεμάτη σημάδια από γδαρσίματα, σαν δερμάτινος καναπές που έχει γίνει στόχος γάτας.

Τι τσούλα αυτή η Τζάσμιν. Παίρνει φωτιά στη στιγμή, σαν επαγωγική εστία. Ο Σταν δεν το αντέχει.

Μπορεί να είναι άσχημη. Άσχημη, άσχημη, άσχημη, επαναλαμβάνει σαν γητειά, προσπαθώντας να την ξορκίσει – αυτήν και την εξοργιστική μυρωδιά τσιχλόφουσας του κραγιόν της, αυτήν και τη βραχνή, αισθησιακή φωνή της, μία φωνή που δεν έχει ακούσει ποτέ. Το κόλπο όμως δεν πιάνει, γιατί δεν είναι άσχημη, είναι όμορφη. Τόσο όμορφη, που λάμπει στο σκοτάδι.

Δεν έχει τέτοια κόλπα με τη Σαρμείν. Ούτε καυτά, φούξια φιλιτιά ούτε κυλίσματα στο χαλί. Σε έναν μήνα από τώρα θα είναι: «Στάνλει! Σταν! Αγάπη! Γύρσια!» με ανάλαφρη, καθαρή σαν το κρύσταλλο φωνή, φωνή χωρίς υπαινιγμούς· η Σαρμείν με το ριγέ, γαλάζιο και άσπρο πουνκάμισό της, τόσο κολλαριστό, με την υποδεέστερη, αχνή οσμή του λευκαντικού και την κυρίαρχη μυρωδιά του μαλακτικού με άρωμα παιδικής πούδρας να αναδίδεται από τις ίνες του.

Δε θα την ήθελε αλλιώς. Γι' αυτό την παντρεύτηκε: ήταν μια απόδραση από τις πολυδιάστατες, ύπουλες, ειρωνικές, μια κρύο μια ζέστη γυναίκες με τις οποίες έμπλεκε ως τότε· γυναίκες υπερβολικά ανοιχτές στην επιδρομή του Κόνορ, και του οποιουδήποτε άλλου επίσης. Διαφάνεια, σιγουριά, πίστη: οι διασυρμοί που είχε υποστεί τον δίδαξαν να τις εκτιμά. Του άρεσε αυτό το ρετρό που είχε η Σαρμείν, το κάτι που θύμιζε διαφήμιση μπισκότων, η σεμνοτυφία της, το ότι δε βλαστημούσε σχεδόν ποτέ. Όταν παντρεύτηκαν, σκέφτονταν τα παιδιά, μόλις θα είχαν την οικονομική δυνατότητα. Ακόμα τα σκέφτονται. Ίσως να συμβεί σύντομα, τώρα που δε ζουν πια στο αυτοκίνητό τους.

Πληκτρολογεί τον κωδικό στον φωριαμό του, περιμένει να ανάψει η ένδειξη ΚΛΕΙΣΤΟ, ανεβαίνει τα σκαλιά του υπογείου, φεύγει από το σπίτι. Μόλις βγαίνει έξω, πληκτρολογεί έναν δεύτερο κωδικό στην οθόνη δίπλα στην εξώπορτα, κωδικοποιώντας την έξοδό του.

Στο Ποζιτρόνιο, η Τζάσμιν και ο Μαξ πρέπει να έχουν ήδη φορέσει τα πολιτικά τους, που αποθήκευσαν εκεί τον περασμένο μήνα. Τώρα πρέπει να φεύγουν από τις πτέρυγές τους και να αφήνουν τα πορτοκαλιά ρούχα της φυλακής στην Υποδοχή. Πολύ σύντομα θα καβαλήσουν τα σκούτερ τους και θα πάρουν τον δρόμο για τούτο το σπίτι. Ο Σταν νιώθει την ηδονοβλεπτική παρόρμηση να κρυφτεί πίσω από τον θαμινοφράχτη, τον φράχτη με τις τούγιες που είχε κλαδέψει την περασμένη εβδομάδα, διορθώνοντας τις τσαπατσουλίες του Μαξ στη διάρκεια της πιο πρόσφατης παραμονής του στο σπίτι. Θα περιμένει μέχρι να μπουκ και οι δύο μέσα κι ύστερα θα κρυφοκοιτάξει από τα παράθυρα. Έχει σχεδιάσει πώς θα το κάνει, φρόντισε να μην κατεβάσει εντελώς τα στόρια στο μεγάλο παράθυρο του ισογείου. Αν πάνε επάνω όμως, δε θα έχει άλλη επιλογή από το να στήσει την αρθρωτή σκάλα, και ο Σταν ξέρει τι τριξίματα και μεταλλικούς θορύβους μπορεί να προκαλέσει αυτό.

Κι αν πέσει από τη σκάλα; Ή, ακόμα χειρότερα, αν ο Μαξ βγει στο παράθυρο τσίτσιδος και τον σπρώξει; Δε γνωρίζει για τον Μαξ παρά όσα υπονοούνται σε εκείνο το σημείωμα· επίσης, ο Μαξ είχε διαλέξει πρώτος φωριαμό, και διάλεξε τον κόκκινο. Πρέπει να είναι επιθετικός τύπος. Ο Σταν δε θα 'θελε να τον σπρώξει από τη σκάλα ένας θυμωμένος γυμνός άντρας, στην ανάγλυφη από καλοσηματισμένους μυς επιδερμίδα του οποίου τώρα προσθέτει νοερά μπόλικα τατουάζ. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Μαξ έχει επίσης ξυρισμένο κεφάλι, γεμάτο σημάδια και ουλές από όλες εκείνες τις φορές που έσπασε δόντια και σαγόνια άλλων χρησιμοποιώντας απλώς την ισχύ τού σε σχήμα σφαιρικής κρανίου του.

Όσο για το κρανίο του Σταν, αυτό εξακολουθεί να έχει πάνω του ένα πέλος ανοιχτόξανθων μαλλιών, τα οποία ωστόσο έχουν αρχίσει να αραιώνουν, παρότι είναι μόνο τριάντα δύο χρόνων. Ποτέ δε χρησιμοποίησε το κρανίο του για να χτυπήσει κάποιον

στο στόμα, αν και είναι πρόθυμος να στοιχηματίσει το αντίθετο για τον Μαξ. Το πιθανότερο είναι ότι κάποτε, στην προ Ποζιτρονίου ζωή του, ο Μαξ δούλευε ως σωματοφύλακας για κάποιον ντυμένο με μαύρα γυαλιστερά σακάκια και στολισμένο με χρυσές καδένες νταβατζή/έμπορο κοκαΐνης. Κάποιον σαν τον Κόννορ, απλώς έναν πιο μεγάλοςωμο, πιο σκληρό, πιο κακό και πιο ισχυρό Κόννορ. Στο έδαφος ο Σταν ίσως κατάφερε να τα βάλει με έναν τέτοιο άντρα, πάνω σε εκείνη τη σκάλα, όμως, δε θα είχε καλή ισορροπία. Και θα προσγειωνόταν στον θαμνοφράχτη, ανοίγοντας μια προιονωτή τρύπα στις τούγιες, μετά από όλο αυτό το προσεκτικό ψαλίδισμα που τους είχε κάνει.

Αυτός ο σκατομαλάκας ο Μαξ είναι ακόμα χειρότερος με τον θαμνοφράχτη από ό,τι είναι με το γκαζόν. Ο Σταν βρήκε το κλαδευτήρι πεταμένο στον πάγκο του γκαράζ, με τις λεπίδες του κολλημένες, παστωμένες με σφαγιασμένα φυλλώματα. Δεν υπάρχει όμως περίπτωση να μπορέσει ποτέ να συγκεντρωθεί ο κακομοίρης ο Μαξ στο κλάδεμα, αφού κάθε φορά που η Τζάσμιν τον βλέπει με τα πέτσινα κηπουρικά γάντια του, χιμάει πάνω του κι αρχίζει να του νυχιάζει τη ζώνη.

Δεδομένων όλων αυτών, καλύτερα να μην κρυφοκοιτάξει από το παράθυρο.

Α Λ Λ Α Γ Η

Είναι μια όμορφη, ανέφελη μέρα, όχι πολύ ζεστή για πρώτη Αυγούστου. Η Σαρμείν βρίσκει τις μέρες της αλλαγής σχεδόν γιορτινές: όταν δε βρέχει, οι δρόμοι είναι γεμάτοι κόσμο, ανθρώπους που χαμογελάνε, που χαιρετάνε ο ένας τον άλλο, κάποιοι περ-

πατώντας, άλλοι πάνω στα χρωματικά κωδικοποιημένα σκούτερ τους ή πάνω στο περιστασιακό αυτοκινητάκι του γκολφ. Κάθε τόσο ένα από τα σκούρα αυτοκίνητα της Παρακολούθησης γλιστράει ανάμεσά τους: τις μέρες της αλλαγής αυτά τα τελευταία είναι περισσότερα.

Οι πάντες φαίνονται ευχαριστημένοι: το να έχεις δύο ζωές σημαίνει ότι υπάρχει πάντα κάτι διαφορετικό να περιμένεις. Είναι σαν να πηγαίνεις διακοπές κάθε μήνα. Ποια ζωή όμως είναι οι διακοπές και ποια η δουλειά; Η Σαρμείν δεν έχει ιδέα.

Πηγαίνοντας στο φαρμακείο της πόλης της Χρονοκράτησης με το ροζ-και-μοβ ηλεκτρικό σκούτερ της, ρίχνει μια ματιά στο ρολόι της, δεν έχει πολύ χρόνο. Πρέπει να έχει ολοκληρώσει την εισαγωγή της στο Ποζιτρόνιο μέχρι τις πέντε και μισή το αργότερο και η ώρα είναι ήδη τρεις. Είπε στον Σταν ότι είχε να κάνει κάτι παραγγελίες για το νοσοκομείο της φυλακής, γι' αυτό βιαζόταν να φύγει από το σπίτι. Τον περασμένο μήνα η δικαιολογία της ήταν τα καλύμματα – δε συμφωνούσε κι εκείνος για τα καλύμματα, δεν ήταν πολύ μουντό το χρώμα τους, δεν έπρεπε να πάνε μαζί να δουν τη συλλογή και να κάνουν μια αίτηση για κάτι πιο χαρούμενο; Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος με τις ψηφιακές εικόνες, το καλύτερο είναι να πας να τα δεις από κοντά. Να, είχε μερικά δείγματα υφασμάτων! Λουλουδάτο ή μήπως γεωμετρικό μοτίβο;

Οτιδήποτε παρόμοιο και ο Σταν κατεβάζει ρολά – η Σαρμείν μπορεί να είναι ήσυχη ότι δεν έχει ακούσει λέξη από όσα του είπε. Θα το πρόσεχε αν εξαφανιζόταν ξαφνικά από το σπίτι, κατά τα άλλα όμως έχει πάψει να της πολυδίνει σημασία. Τώρα τελευταία την αντιμετωπίζει σαν λευκό θόρυβο, σαν το κελάρυσμα στο μηχάνημα του ύπνου τους. Κάποτε αυτό θα την πλήγωνε –και την πλήγωνε όντως–, τώρα όμως τη βολεύει μια χαρά.

Παρκάρει το σκούτερ της στον χώρο στάθμευσης πίσω από το φαρμακείο κι ύστερα κάνει πεζή τον γύρο ως την κεντρική

είσοδο. Η καρδιά της χτυπάει ήδη δυνατότερα. Παίρνει μια βαθιά ανάσα, υιοθετεί την πολυάσχολη, αποτελεσματική πόζα της, συμβουλευτεί το μικρό σημειωματάριό της σαν να υπάρχει κάτι γραμμένο εκεί. Μετά παραγγέλνει ένα μεγάλο κουτί γάζες, χρεώνοντάς το στον λογαριασμό του νοσοκομείου. Οι επιπλέον γάζες δεν είναι απαραίτητες, αλλά ούτε και κάτι το αξιοσημείωτο: κανείς δεν πρόκειται να κρατήσει λογαριασμό στις γάζες, ειδικά αφού αυτό το είδος του λογαριασμού τυχαίνει να είναι δική της δουλειά, μήνα παρά μήνα.

Χαρίζει το πιο φωτεινό χαμόγελό της στον Μπιλ Νέιρον, που δουλεύει την τελευταία ώρα του ως φαρμακοποιός πριν αφήσει την άσπρη ποδιά του και αναλάβει τον όποιο ρόλο παίζει εντός των τειχών της Φυλακής Ποζιτρονίου. Ο Μπιλ της ανταποδίδει το χαμόγελο και ανταλλάσσουν σχόλια για τον υπέροχο καιρό, για να κλείσουν έπειτα με αποχαιρετισμούς. Η Σαρμείν χαμογελάει ξανά. Τα δόντια της είναι τόσο αθώα: ασεξουαλικά, ούτε στο ελάχιστο μυτερά, με καμία απολύτως επικίνδυνη γωνία. Κάποτε ανησυχούσε ότι ήταν υπερβολικά συμμετρικά, υπερβολικά ξασπρισμένα, έχει καταλήξει όμως να σκέφτεται αυτά τα χαρακτηριστικά ως πλεονέκτημα. Τα μικρά δόντια της δεν ανησυχούν κανέναν: η ουδετερότητα είναι καλό καμουφλάζ.

Επιστρέφει βιαστικά στον χώρο στάθμευσης και, όπως το περίμενε, βρίσκει έναν μικρό φάκελο να την περιμένει κάτω από τη σέλα του σκούτερ της. Τον παίρνει, βγαίνει από το πάρκινγκ, στρίβει στην επόμενη γωνία, σε έναν από τους οικιστικούς δρόμους, παρκάρει.

Δε χρησιμοποιούν τα κινητά που τους παρέχει η πόλη της Χρονοκράτησης για να κανονίσουν αυτές τις συναντήσεις: είναι πολύ ριψοκίνδυνο, γιατί ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι παρακολουθούν οι άνθρωποι της Τεχνολογίας Πληροφοριών. Ολόκλη-

ρη η πόλη βρίσκεται μέσα σε γυάλα: οι επικοινωνίες είναι ελεύθερες εντός των ορίων της, αλλά έξω δε βγαίνει κουβέντα, εκτός μέσω των εγκεκριμένων διαύλων. Ούτε γκρίνιες ούτε παράπονα ούτε κουτσομπολιά ούτε καρφώματα και σπιουνιές. Το γενικότερο μήνυμα είναι αυστηρά ελεγχόμενο: ο έξω κόσμος πρέπει να έχει τη διαβεβαίωση ότι το σχέδιο της δίδυμης πόλης Ποξιτρόνιο/Χρονοκράτηση λειτουργεί.

Και όντως λειτουργεί, γιατί δεσ: ασφαλείς δρόμοι, ούτε ένας άστεγος, δουλειές για όλους!

Αν και υπήρξαν κάποια σαμαράκια καθοδόν, και αυτά τα σαμαράκια έπρεπε να ισοπεδωθούν. Αυτή τη στιγμή, όμως, η Σαρμείν δεν έχει καμία πρόθεση να αναλογιστεί αυτά τα σαμαράκια και τη φύση της ισοπέδωσής τους.

Ξεδιπλώνει το χαρτί, διαβάζει τη διεύθυνση. Θα ξεφορτωθεί το σημείωμα καίγοντάς το, αν και όχι εδώ, σε ανοιχτό χώρο: μια γυναίκα με ένα σκούτερ που βάζει φωτιά σε κάτι μπορεί να τραβήξει την προσοχή. Δεν υπάρχουν μαύρα αυτοκίνητα ενόψει, φημολογείται όμως ότι η Παρακολούθηση μπορεί να δει χωρίς να τη βλέπουν.

Η σημερινή διεύθυνση είναι σε έναν οικισμό που είχε ξεμείνει στην περιοχή από κάποια δεκαετία στα μέσα του εικοστού αιώνα: ένα από τα πολλά κειμήλια του παρελθόντος της πόλης. Όπως τους είχαν εξηγήσει στην ιστορική αναδρομή, η πόλη που μετεξελίχθηκε στη Χρονοκράτηση είχε ιδρυθεί στα τέλη του δεκάτου ενάτου αιώνα από μία ομάδα Κουάκερων. Η αδελφική αγάπη ήταν αυτό που ήθελαν: το όνομα της πόλης ήταν Αρμονία, το έμβλημά της μία κηψέλη μελισσών, σύμβολο της ομαδικής εργασίας. Η πρώτη βιομηχανία ήταν ένας μύλος που έφτιαχνε ζάχαρη από τεύτλα: μετά ακολούθησε ένα εργοστάσιο επίπλων, μετά μια βιοτεχνία κορσέδων. Μετά φτιάχτηκε ένα εργοστάσιο αυτο-

κινήτων –εκείνων πριν από τα Ford–, μετά μία επιχείρηση φωτογραφικών φιλμ και τέλος ένα πολιτειακό σωφρονιστικό ίδρυμα.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι ζωτικές βιομηχανίες έσβησαν, ώσπου έμεινε από την Αρμονία ένα ξεκοιλιασμένο κέντρο, κάμποσα μισογκρεμισμένα δημόσια κτίρια με λευκές κολόνες και πολλά πλειστηριασμένα σπίτια, που ούτε κι οι τράπεζες δεν μπορούσαν να πουλήσουν. Και βέβαια το σωφρονιστικό ίδρυμα, που ήταν το μέρος όπου εργαζόνταν οι κάτοικοι, αν και όταν εργαζόνταν.

Τώρα, όμως, σκέφτεται η Σαρμείν, *όλα είναι αλλιώς*. Τι πρόδος! Ήδη, για παράδειγμα, το γυμναστήριο ανακαινίστηκε. Κι ένα σωρό σπίτια αναβαθμίζονται – μια καινούργια φουρνιά αιτούντων θα φτάσει από μήνα σε μήνα για να τα γεμίσει. Ή ίσως για να γεμίσει τα σπίτια που δεν είναι και τόσο αναβαθμισμένα, όπως εκείνο που έμεναν με τον Σταν στην αρχή. Είχαν προβλήματα με τα υδραυλικά: ή μάλλον *επεισόδια* με τα υδραυλικά, αφού ήταν μεγαλύτερα από απλά προβλήματα. Υπήρξε ένα διάστημα που έβρεχε επί μέρες και ο υπόνομος ανέβλυζε στον νεροχύτη της κουζίνας: αυτό σίγουρα ήταν μεγαλύτερο από ένα απλό πρόβλημα.

Ευτυχώς κατάφεραν να πάρουν έγκριση για μεταφορά: η Σαρμείν υποθέτει ότι και οι Αναπληρωματικοί τους είχαν μετακομίσει επίσης στο καινούργιο σπίτι, αλλά ίσως και όχι. Δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει τον Μαξ σχετικά – αν εκείνος και η γυναίκα του είχαν μείνει ποτέ στο προηγούμενο σπίτι. Με τον Μαξ δεν κουβεντιάζουν τέτοια πράγματα.

Κάθε μήνα η διεύθυνση είναι διαφορετική: καλύτερα έτσι. Ευτυχώς υπάρχουν πολλά ακατοίκητα σπίτια, αυτά που έμειναν από τότε που οι βιομηχανίες έκλειναν η μία μετά την άλλη και οι δανειστές έκαναν πλειστηριασμούς, και από πιο μετά επίσης, τον καιρό που τόσο πολλά σπίτια έμεναν άδεια γιατί κανείς δεν

ήθελε να τα αγοράσει. Ο Μαξ είναι μέλος της Ομάδας Αποκατάστασης Καταλυμάτων του Δήμου όταν δε μένει στο κελί του στο Ποζιτρόνιο. Η Ομάδα Αποκατάστασης είναι αυτή που επιθεωρεί τα σπίτια κι έπειτα τα χαρακτηρίζει, είτε για να ισοπεδωθούν και να μετατραπούν σε πάρκα και κοινοτικούς κήπους, είτε, στην αντίθετη περίπτωση, για να ανακαινιστούν, οπότε ο Μαξ είναι σε θέση να ξέρει ποια είναι κατάλληλα.

Ο Μαξ προσπαθεί να διαλέγει το είδος της εσωτερικής διακόσμησης που προτιμά η Σαρμείν: της αρέσουν οι ρομαντικές ταπετσαρίες με μοτίβα από τριανταφυλλάκια ή μαργαρίτες. Και πράγματι βρίσκει αυτά που έχουν τέτοιες ταπετσαρίες. Αλλά από το κάθε σπίτι που χρησιμοποιούν έχουν περάσει βάνδαλοι, τον καιρό που τριγύριζαν από πόλη σε πόλη κι από σπίτι σε σπίτι, σπάζοντας τζάμια και μπουκάλια και πίνοντας και μαστουρώνοντας και πέφτοντας για ύπνο στα πατώματα και χρησιμοποιώντας τις μπανιέρες σαν απόπατους, πριν καν ξεκινήσει το Σχέδιο Ποζιτρόνιο.

Οι συμμορίες και οι τρελοί έχουν αφήσει τα σημάδια τους στη λουλουδάτη ταπετσαρία: tags και άλλα πράγματα. Βίαια σκίτσα. Σύντομες, σκληρές λέξεις, γραμμένες με σπρέι ή μαρκαδόρους ή κραγιόν και, μια δυο φορές, με κάτι καφετί και ξεραμένο που μπορεί να ήταν σκατά.

«Διάβασέ το μου», της είχε ψιθυρίσει στο αυτί ο Μαξ, στο πρώτο σπίτι, την πρώτη φορά.

«Δεν μπορώ», είπε εκείνη. «Δε θέλω».

«Θέλεις», είπε ο Μαξ. «Θέλεις και παραθέλεις». Και πρέπει να ήθελε, γιατί αυτές οι λέξεις ξεχύθηκαν από το στόμα της. Ο Μαξ γέλασε, τη σήκωσε, έχωσε τα χέρια του κάτω από τη φούστα της. Ποτέ δε φοράει μπλουτζίν στις συναντήσεις τους, και ο λόγος είναι αυτός. Την επόμενη στιγμή ήταν πεσμένοι στα γυμνά σανίδια.

«Περίμενε!» του είπε με την ανάσα κομμένη από ηδονή. «Ξεκούμπωσε τα κουμπιά!»

«Δεν μπορώ να περιμένω», της είπε, και ήταν αλήθεια, δεν

μπορούσε να περιμένει, κι επειδή εκείνος δεν μπορούσε, δεν μπορούσε ούτε κι αυτή. Ήταν σαν την περιήληψη στο οπισθόφυλλο του πιο καυτού ερωτικού μυθιστορήματος στην περιορισμένων τίτλων βιβλιοθήκη του Ποζιτρονίου. Έρμαιο στο έλεος της επιθυμίας. Μεθυσμένη από πόθο. Σαν κυκλώνας. Ανεξέλεγκτα βογκητά. Όλα αυτά. Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι μπορούσε να υπάρχει μέσα της μια τόσο σφοδρή κινητήρια δύναμη, μια τέτοια ενέργεια. Πίστευε ότι τέτοια πράγματα ήταν μόνο για τα βιβλία και την τηλεόραση, ή για άλλους ανθρώπους.

Μετά μάζεψε τα σκορπισμένα στο πάτωμα κουμπιά, τα έβαλε στην τσέπη της. Μόνο δύο είχαν ξηλωθεί. Τα ξαναέραψε αργότερα, μετά από τη βάρδια της στο Ποζιτρόνιο, πριν επιστρέψει στο σπίτι όπου ζούσε με τον Σταν.

Τον Σταν τον αγαπούσε, αλλά ήταν διαφορετικό. Ένα διαφορετικό είδος αγάπης. Ασφαλές, ναρκωμένο. Ταίριαζε με χρυσόψαρα στη γυάλα –όχι πως είχαν χρυσόψαρα– και με γάτες, ίσως. Και με αυγά για πρωινό, ποσέ, φωλιασμένα μέσα στα ατομικά σκεύη τους. Και με μωρά.

Όταν η Γιαγιά Γουίν πέθανε, η Σαρμείν έπρεπε να τα καταφέρει μόνη της: ήταν σαν να γλιστρούσε σε λεπτό πάγο με εμφανείς τις ρωγμές, με την καταστροφή να ελλοχεύει ακριβώς κάτω από τα πόδια της, το κόλπο όμως ήταν να συνεχίσει να πατινάρει. Αγαπούσε τον Σταν γιατί της άρεσε το στέρεο έδαφος, οι επιφάνειες χωρίς αντανάκλαση, οι ταινίες με καλό τέλος. Τελείωση, το έλεγαν. Στη Φυλακή Ποζιτρόνιο είχε διαλέξει τη θέση της προϊσταμένης στη Φαρμακευτική Υπηρεσία όταν της προσφέρθηκε, γιατί είχε να κάνει με ράφια και απογραφές και πράγματα που έπρεπε να είναι πάντα στη θέση τους.

Ή τουλάχιστον αυτό νόμιζε ότι θα ήταν όλο κι όλο· όπως αποδεικνύεται, όμως, υπάρχουν κι άλλα. Υπάρχουν καθήκοντα για τα οποία δεν την είχαν ενημερώσει εξαρχής, ένας κάποιος βαθμός ακαταστασίας, υπάρχουν χειρισμοί που πρέπει να εκτε-

λεστούν. Έχει αρχίσει να γίνεται επιδέξια σε αυτά. Και, όπως αποδεικνύεται, δεν είναι και τόσο ένθερμη οπαδός της ευταξίας.

Ήταν τσαπατσουλιά να αφήσει το σημείωμα κάτω από το ψυγείο. Κι αυτό το κραγιόν – πολύ φτηνιάρικο. Το φυλάει στον φωριασμό της· μόνο σε εκείνο το σημείωμα το έχει χρησιμοποιήσει. Ο Σταν δε θα ανεχόταν ποτέ μια τόσο φανταχτερή απόχρωση – Βιολετί Πάθος λεγόταν, τόσο κακόγουστο.

Γι' αυτό το είχε αγοράσει: έτσι σκέφτεται τα αισθήματά της για τον Μαξ. Βιολετιά. Μαβιά. Παθιασμένα. Υπερβολικά. Και, ναι, κακόγουστα. Σε έναν τέτοιο άντρα, για τον οποίο τρέφεις τέτοια αισθήματα, μπορείς να πεις το σιδηρόπαι, με εκείνο το *Διψάω για σένα* να είναι το πιο αθώο. Λόγια που δε θα 'λεγε ποτέ πριν. Λόγια βανδάλων. Μερικές φορές δεν μπορεί να πιστέψει τι βγαίνει από το στόμα της· για να μην αναφερθεί στο τι μπαίνει μέσα σε αυτό. Η Σαρμείν κάνει ό,τι θελήσει ο Μαξ, ό,τι κι αν είναι αυτό.

Το όνομά του, βέβαια, δεν είναι Μαξ, όπως και το δικό της δεν είναι Τζάσμιν. Δε χρησιμοποιούν τα αληθινά ονόματά τους: αυτό το αποφάσισαν από την πρώτη φορά, χωρίς καν να το συζητήσουν. Είναι σαν να διαβάζουν ο ένας το μυαλό του άλλου.

Όχι, όχι το μυαλό: την απουσία μυαλού. Όταν είναι με τον Μαξ, η Σαρμείν πετάει το μυαλό της στα σκουπίδια.

ΣΥΓΓΥΡΙΣΜΑ

Εκείνη η πρώτη φορά ήταν ατύχημα. Ο Σταν είχε ήδη φύγει από το σπίτι, αλλά η Σαρμείν είχε μείνει για ένα τελευταίο συγκύρισμα, όπως συνήθιζε να κάνει στην αρχή, πριν από τον Μαξ. «Πήγαινε εσύ», έλεγε στον Σταν, για να μην της ζαλίζει το κεφάλι,

πάνω στο οποίο φιγουράριζε η αλογοουρά που πάντα έφτιαχνε όταν έκανε τις δουλειές του σπιτιού. Της άρεσε το καθάρισμα, της άρεσε να φοράει την ποδιά και τα λαστιχένια γάντια της και να τσεκάρει νοερά τις δουλειές καθώς τις τελείωνε μία μία, χωρίς να τη διακόπτει κανείς. Χαλάκια, πανάκια, νιπτήρες. Πετσέτες, τουαλέτες, σεντόνια. Έτσι κι αλλιώς, ο Σταν σιχαινόταν τον ήχο της ηλεκτρικής σκούπας. «Θα στρώσω το κρεβάτι και θα φύγω», έλεγε. «Πήγαινε εσύ, αγάπη. Και καλά να περάσεις».

Κι αυτό ακριβώς έκανε –έστρωνε το κρεβάτι σιγοτραγουδώντας– όταν ο Μαξ μπήκε στο δωμάτιο. Την τρώμαξε. Τη στρίμωξε: υπήρχε μόνο μία πόρτα. Μάλλον λεπτός, νευρώδης. Όχι ασυνήθιστα ψηλός. Πολλά μαύρα μαλλιά. Και όμορφος. Ένας άντρας που είχε επιλογές.

«Μην τρώμαζεις», της είπε. «Συγγνώμη, ήρθα νωρίς. Εδώ μένω». Έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Κι εγώ», είπε η Σαρμείν. Κοιτάχτηκαν.

«Ο ροζ φωριαμός;» Άλλο ένα βήμα.

«Ναι. Κι εσύ ο κόκκινος». Οπισθοχωρώντας. «Έχω σχεδόν τελειώσει εδώ, και μετά μπορείς...»

«Δεν υπάρχει βιασύνη», είπε ο Μαξ. Κι έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος της. «Τι φυλάς μέσα στον ροζ φωριαμό σου; Αναρωτιέμαι συχνά».

Είχε αστειευτεί; Η Σαρμείν δεν ήταν τόσο καλή στο να καταλαβαίνει τότε οι άνθρωποι αστειεύονταν. «Ίσως θέλεις έναν καφέ», είπε. «Στην κουζίνα. Καθάρισα την καφετιέρα, αλλά μπορώ να... Αν και δεν είναι πολύ καλός καφές». Σαρμείν, παραμιλάς, είπε στον εαυτό της.

«Δε θέλω καφέ», είπε. «Προτιμώ να μείνω εδώ και να σε κοιτάζω. Μ' αρέσει που στρώνεις πάντα το κρεβάτι πριν φύγεις. Και που βγάζεις καθαρές πετσέτες στο μπάνιο. Όπως στα ξενοδοχεία».

«Δε με πειράζει να το κάνω, μ' αρέσει, νομίζω ότι είναι...»

Τώρα την είχε στριμώξει στο κομοδίνο. Πρέπει να φύγω από 'δώ μέσα, είπε στον εαυτό της. Ίσως μπορούσε να του ξεγλιστρήσει από το πλάι. Έκανε ένα βήμα στα αριστερά και ένα προς τα μπρος. «Συγγνώμη, πρέπει να φύγω τώρα», είπε σε τόνο που ευχόταν να είχε ακουστεί ουδέτερος. Εκείνος όμως ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. Προχώρησε ξανά προς το μέρος της.

«Μ' αρέσει η ποδιά σου», είπε. «Ή όπως αλλιώς κι αν λέγεται. Πίσω δένει;» Την επόμενη στιγμή –πώς έγινε;– η ποδιά της ήταν στο πάτωμα, η αλογοουρά της είχε λυθεί –εκείνος την είχε λύσει;– και φιλιόντουσαν, και τα χέρια του ήταν κάτω από το φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισό της. «Έχουμε μια δυο ώρες», της είπε καθώς τραβιόταν μακριά της. «Αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ. Η γυναίκα μου... Κοίτα, ξέρω αυτό το μέρος...» Σημείωσε μια διεύθυνση σε ένα κομμάτι χαρτί. «Πήγαινε εκεί. Τώρα».

«Μια στιγμή να τεντώσω το σεντόνι», είπε. «Αλλιώς θα φαίνεται λάθος». Αυτό τον έκανε να χαμογελάσει. Η Σαρμείν τέντωσε πράγματι το σεντόνι, αν και όχι τόσο καλά όσο συνήθως, γιατί τα χέρια της έτρεμαν. Μετά έκανε ό,τι της είχε πει.

Αυτό ήταν το πρώτο ακατοίκητο σπίτι τους. Ήταν σκοτεινό, με ψόφιες μύγες, και δεν είχε ούτε ηλεκτρικό ούτε νερό· οι τοίχοι ήταν γεμάτοι ρωγμές και λεκέδες, τίποτε από αυτά όμως δεν την ένοιαζε εκείνη την πρώτη φορά, γιατί δεν πρόσεχε αυτού του είδους τις λεπτομέρειες. Ο Μαξ είχε φύγει πρώτος, από την πλαϊνή πόρτα. Μετά η Σαρμείν μέτρησε ως το πεντακόσια, όπως της είχε προτείνει, και βγήκε από την μπροστινή προσπαθώντας να φαίνεται επαγγελματικά βιαστική. Καβάλησε το σκούτερ της και πήγε στη Φυλακή Ποζιτρώνιο, όπου πραγματοποίησε την εισαγωγή της, έδωσε τα πολιτικά ρούχα της, έκανε το υποχρεωτικό ντους και ντύθηκε με την καθαρή πορτοκαλιά φορεσιά της φυλα-

κής που την περιόριε. Αφού έφαγε στην τραπέζα με τις υπόλοιπες κρατούμενες –ψητό χοιρινό με λαχανάκια Βρυξελλών–, πήγε στην ομάδα του πλεξίματος στην οποία ανήκε, πήρε τη θέση της κι άρχισε να πλέκει κουβεντιάζοντας με τις άλλες γυναίκες περί ανέμων και υδάτων, όπως συνήθως. Αλλά υπνοβατούσε.

Έπρεπε να νιώθει αποτροπιασμό για τον εαυτό της, γι' αυτό που είχε κάνει. Αντί για αποτροπιασμό όμως ένιωθε κατάπληξη, και αγαλλίαση επίσης. Είχε στα αλήθεια συμβεί; Θα συνέβαινε ξανά; Πώς μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί του, ή ακόμα και να πιστέψει στην ύπαρξή του; Δεν μπορούσε. Ήταν σαν να στεκόταν στην άκρη ενός γκρεμού. Ο γκρεμός τη ζάλιζε.

Στις δέκα πήγε στο διπλό κελί της, όπου η συγκρατούμενή της κοιμόταν ήδη, αφουγκράστηκε την καθησυχαστική κλαγγή της πόρτας και το κλικ της κλειδαριάς. Ένωθε ασφαλώς έτσι κλεισμένη στο κλουβί, τώρα που ήξερε ότι είχε εκείνη την άλλη μέσα της, μια γυναίκα ικανή για περιπέτειες και επικίνδυνους ελιγμούς που ποτέ ως τώρα δεν της είχε φανερωθεί. Δεν έφταιγε ο Σταν, έφταιγε η χημεία. Οι άνθρωποι έλεγαν *χημεία* όταν εννοούσαν κάτι άλλο, όπως την προσωπικότητα ας πούμε, εκείνη όμως εννοούσε χημεία. Οσμές, υφές, γεύσεις, μυστικά συστατικά. Βλέπει πολλή χημεία στη δουλειά της, ξέρει τι μπορεί να σου κάνει. Η χημεία μπορεί να γίνει σαν τη μαγεία. Μπορεί να γίνει ανελέητη.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε σαν να ήταν μεθυσμένη. Την επομένη εκτέλεσε τα νοσοκομειακά καθήκοντά της με τη συνηθισμένη ενεργητικότητά της, κρυμμένη πίσω από την κιγκαλεριά του χαμόγελού της. Από τότε περιμένει: μέσα στο Ποζιτρόνιο, όσο ο Μαξ επιθεωρεί ακατοίκητα σπίτια στη Χρονοκράτηση μετά στο σπίτι με τον Σταν, δουλεύοντας στον φούρνο κατά τη διάρκεια της ημέρας· έχει αναλάβει τις πίτες και τα τσουρεκάκια κανέλας. Κι έπειτα, τις μέρες της αλλαγής, γίνεται για μια δυο ώρες η Τζάσμιν, πριν ο Μαξ φύγει για τη φυλακή κι εκείνη

επιστρέψει στην πολιτική ζωή, ή το αντίστροφο. Ένα ακατοίκητο σπίτι. Η αγωνία. Η βιασύνη. Ο εκτραχηλισμός.

Μετά περιμένει πάλι. Είναι σαν να σε πιέζουν τόσο πολύ, που νιώθεις ότι θα σπάσεις από στιγμή σε στιγμή: εκείνη όμως δεν έχει σπάσει ακόμα. Αν και το ότι άφησε το σημείωμα ίσως ήταν ένα τέτοιο σημάδι. Ή η αρχή του. Θα έπρεπε να μπορεί να το ελέγχει καλύτερα.

Ο Σταν πρέπει να διάβασε το σημείωμα. Έτσι πρέπει να έγινε. Πρέπει να το διάβασε και μετά να το ξανάβαλε κάτω από το ψυγείο, γιατί ο Μαξ της περιέγραψε πού ακριβώς το είχε βρει, και ήταν πολύ πιο δεξιά από το σημείο όπου το είχε κρύψει εκείνη. Έκτοτε ο Σταν είναι τόσο απορροφημένος στις σκέψεις του, που θα μπορούσε θαυμάσια να είναι κουφός και τυφλός. Όταν κάνει έρωτα –έτσι το σκέφτεται η Σαρμείν, σαν μια εντελώς ξεχωριστή ενέργεια από ό,τι κι αν είναι αυτό που συμβαίνει με τον Μαξ–, όταν ο Σταν κάνει έρωτα, δεν κάνει έρωτα με εκείνη. Ή ίσως όχι με τη συνηθισμένη αντίληψή του για εκείνη. Είναι σχεδόν οργισμένος.

«Αφέσου», της είπε κάποια στιγμή. «Αφέσου, γαμώ το κέρατό σου!»

«Τι εννοούσες “αφέσου”»;» τον ρώτησε μετά, με την απορημένη, ανυποψίαστη φωνή της, τη φωνή που κάποτε ήταν και η μοναδική της. «Από τι να αφεθώ; Τι ήταν αυτό που είπες;» «Ξέχασέ το», είπε εκείνος και «Συγγνώμη», και φάνηκε να ντρέπεται για τον εαυτό του. Η Σαρμείν δεν είπε τίποτα για να τον κάνει να νιώσει καλύτερα. Τον θέλει να ντρέπεται για τον εαυτό του, τον θέλει να νιώθει έτσι, γιατί αυτά τα συναισθήματα αποτελούν κομμάτι του καμουφλάζ της.

Μία φορά την αποκάλεσε Τζάσμιν, κατά λάθος. Κι αν του είχε απαντήσει; Θα είχε προδοθεί. Συγκρατήθηκε όμως και προ-

σπουήθηκε ότι δεν άκουσε. Ίσως ο Σταν να είχε ερωτευτεί το σημείωμά της με το παρακινδυνευμένο φούξια φιλί του. Τι είναι άραγε αυτό; Αστείο ή επικίνδυνο;

Κι αν ο Σταν το μάθει; Αν μάθει για κείνη, για τον Μαξ. Τι θα κάνει; Είναι οξύθυμος από τη φύση του· ήταν χειρότερα στο αυτοκίνητο, κι από τότε που ήρθαν εδώ όμως έχει πετάξει μερικά ποτήρια, έχει βρσίσει αντικείμενα που δε λειτουργούν όπως τα θέλει: το κλαδευτήρι, το χλοοκοπτικό. Δε θα χαιρόταν αν ανακάλυπτε ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει Τζάσμιν, παρά μόνο μέσα στη Σαρμείν. Τότε θα τον έχανε. Ο Σταν δε θα το άντεχε.

Πρέπει να διακόψει με τον Μαξ. Πρέπει να τους κρατήσει και τους δύο ασφαλείς –τόσο τον Σταν, όσο και τον Μαξ–, και τον εαυτό της επίσης. Απλώς όχι ακόμα. Σίγουρα μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό της λίγες ώρες ακόμα, λίγες στιγμές ακόμη από ό,τι κι αν είναι αυτό. Όχι ευτυχία· δεν είναι ευτυχία.

Θα ήταν καλύτερα αν η γυναίκα του Μαξ, η Τζόσελιν, είχε βρει εκείνο το σημείωμα. Τι θα είχε σκεφτεί; Τίποτα που να απειλεί και τόσο πολύ την ασφάλειά τους. Δε θα ήξερε ποιος ήταν ο «Μαξ», αφού, σύμφωνα πάντα με τα όσα λέει ο ίδιος, ποτέ δε χρησιμοποιεί με τη γυναίκα του αυτό το όνομα και δεν κάνει συχνά σεξ μαζί της, ή, κι αν κάνει, δεν είναι ούτε κατά διάνοια αυτό που συμβαίνει με τη Σαρμείν, οπότε δεν υπάρχει λόγος να ζηλεύει. Πρόκειται για δύο διαφορετικούς κόσμους, και ο Μαξ με την Τζάσμιν είναι στον ένα, η σύζυγος στον άλλο.

Για την Τζόσελιν, ο «Μαξ» και η «Τζάσμιν» θα ήταν απλώς οι Αναπληρωματικοί, που μένουν στο σπίτι όποτε εκείνη και ο σύζυγός της βρίσκονται στο Ποζιτρόνιο. Θα νόμιζε ότι ο «Μαξ» και η «Τζάσμιν» είναι ο Σταν και η Σαρμείν, αν δηλαδή έδινε καθόλου σημασία στο σημείωμα. Τι άλλο δηλαδή θα μπορούσε να σκεφτεί;

Οπότε, ουφ! λέει η Σαρμείν στον εαυτό της. *Φτηνά τη γλίτωσες, τουλάχιστον ως τώρα.*

Τι είπες; Ακούει τη φωνή του Μαξ στο μυαλό της, έτσι όπως συμβαίνει συχνά κατά την απουσία του. Η Σαρμείν ξέρει ότι τον εφευρίσκει· ότι επινοεί λόγια και τα βάζει στο στόμα του. Αν και το όλο πράγμα δεν της δίνει την αίσθηση της επινόησης – η Σαρμείν νιώθει ότι της μιλάει στ' αλήθεια. Ουφ; Όπως τα καρτούν του παλιού καιρού; Μωρό μου, είσαι τόσο αναθεματισμένα ρετρό, που είσαι κουλ! Τώρα θα σε κάνω να πεις κάτι καλύτερο με το τσουλίτικο, φούξια στοματάκι σου. Ζήτησέ το μου. Σκύψε.

Οτιδήποτε, του απαντάει. Οτιδήποτε μέσα σε αυτό το μη-σπίτι, μέσα σε αυτό τον χώρο του τίποτα, έναν χώρο ανύπαρκτο, ανάμεσα σε αυτούς τους δυο ανώνυμους ανθρώπους. Ω, οτιδήποτε. Μετά βίας καταφέρνει να ανέβει τα σκαλιά της εισόδου, τόσο κομμένα είναι τα γόνατά της. Αν την έβλεπε κανείς, θα νόμιζε ότι είναι σακάτισσα.

Ο Σταν και η Σαρμείν προσπαθούν να επιβιώσουν εν μέσω μιας ολοκληρωτικής οικονομικής και κοινωνικής κατάρρευσης. Έχοντας χάσει τις δουλειές τους, αναγκάζονται να ζουν στο αυτοκίνητό τους, εκτεθειμένοι σε συμμορίες και κινδύνους. Πρέπει οπωσδήποτε κάτι να γίνει για να αλλάξει η κατάσταση και πρέπει να γίνει γρήγορα. Το Σχέδιο Ποζιτρόνιο στην πόλη της Χρονοκράτησης φαίνεται να είναι η απάντηση στις προσευχές τους. Εκεί κανείς δεν είναι άνεργος και όλοι έχουν ένα άνετο, καθαρό σπίτι για να ζήσουν τον μισό χρόνο. Τον υπόλοιπο οι κάτοικοι της Χρονοκράτησης αφήνουν τα σπίτια τους και γίνονται τρόφιμοι της Φυλακής Ποζιτρόνιο.

Στην αρχή δεν τους φαίνεται και τόσο μεγάλη θυσία, ειδικά όταν το αντάλλαγμα είναι στέγη και τροφή. Όταν, όμως, η Σαρμείν εμπλέκεται σε σχέση με τον άνδρα που μένει στο σπίτι τους το διάστημα που εκείνη και ο Σταν είναι στη φυλακή, τα πράγματα θα πάρουν ανησυχητική τροπή, θέτοντας σε κίνδυνο ακόμα και τη ζωή του Σταν. Κάθε μέρα που περνά, το Ποζιτρόνιο μοιάζει περισσότερο με αυτοεκπληρούμενη προφητεία, παρά με προσευχή που εισακούστηκε.

*Η βραβευμένη με Booker Μάργκαρετ Άτγουντ
στην καλύτερη στιγμή της!*



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1462-1



9 786180 114621

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜΣ. 17690

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ